

Johannes Rothkranz

**Rozval
křesťanského
Západu**

PRO FIDE CATHOLICA

Z německého originálu Johannes Rothkranz, *Die Zertrümmerung des christlichen Abendlandes*, Verlag Anton A. Schmid, Durach 1997
přeložil © Jaroslav Voříšek 2016

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Johannes Rothkranz

**Rozval
křesťanského
Západu**

PRO FIDE CATHOLICA

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	5
1. Evropa kdysi a nyní	6
2. Křesťanský Západ a jeho vnější i vnitřní nepřátelé	6
3. „Rozděl a panuj...!“	8
4. Ďábelský plán Satanovy synagogy	9
5. První úder: kabbalou k rozkolu víry	11
a) <i>Johannes Reuchlin</i>	13
b) <i>Johann von Staupitz</i>	15
c) <i>Norimberská rozenkruciánská lóže</i>	17
d) <i>Martin Luther</i>	19
e) <i>Philipp Melanchthon</i>	20
6. Rozkol víry a „náboženská svoboda“	24
7. Mezihra: ústava Spojených států amerických	27
8. Druhý úder: francouzská revoluce	29
9. Třetí a poslední úder: koncilní deklarace o náboženské svobodě	35

Úvodní slovo editora českého překladu

Rozsahem drobná studie magistra teologie Johanna Rothkranze z roku 1997 ve vzácně přehledné, ucelené a srozumitelné formě ukazuje, jak Satanova synagoga jménem „náboženské svobody“ zničila křesťanský Západ, nakonec i všechny katolické státy světa, a přeměnila je v „liberální“ až víře nepřátelské zdánlivé demokracie. Jednodušeji, „populárněji“, již opravdu nelze.

Mluví-li se o „křesťanském Západu“, míní se tím katolická Evropa zhruba po tisíc let středověku. Evropa rozkvětu středověku byla jednotná v pravé víře, byla religiózně soudržná svou příslušností k jediné pravé Církvi Ježíše Krista. Sahala od Iberského poloostrova na západě až po Polsko a České země na východě, od středomořského ostrova Malty na jihu po Irsko, Skotsko a Skandinávii na severu.

Jde tedy o obecně jen velmi málo známou, nicméně nanejvýš významnou kapitolu novějších dějin, která nikoli náhodou je v oficiální historiografii – často diktované přímo Satanovou synagogou – téměř zcela vypouštěna, nebo podávána lživě.

Roku 1517 zahájeným rozkoem víry Lutherovou tzv. „reformací“ bylo obrovské množství věřících vyrváno katolické Církvi a pak zorganizováno do několika nových pseudo-„církví“, o jejichž trvání bylo postaráno, a které nejen proti „staré“ Církvi, ale i mezi sebou navzájem stály nepřátelsky.

Předposlední krok učinila Satanova synagoga vnitřním podvrácením katolické Církve od jejího vrcholku; jen tak bylo totiž možné Židovstvu a zednářstvu lstí a zákeřností zavedené odloučení státu a Církve nechat si navíc požehnat II. vatikánským koncilem v „Deklaraci o náboženské svobodě“ jako *biblicky zjevený a Boží vůli odpovídající princip!*

Poslední krok se blíží: Pod židovským vlivem (dosud jen v komunistických zemích praktikované) *celosvětové* krvavé pronásledování mezitím již žalostně zmenšené pravé Církve pod nadcházející vládou Antikrista.

A protože se pokoncilní judaizovaná sekta v čele se zednářským hereziarchou Bergogliem účastní setkání s protestanty, upozorňujeme na neměnný postoj skutečné a jediné Církve Ježíše Krista, bulu papeže Lva X. z roku 1521 **DECET ROMANUM PONTIFICEM** o exkomunikaci Martina Luthera.

„Není možno, aby nepřišla pohoršení, ale běda tomu, skrze něhož přicházejí. Užitečnější bylo by mu, kdyby mlýnský kámen položen byl mu na hrdlo a on uvržen byl do moře“ (Lukáš, 17,1).

1. Evropa kdysi a nyní

Mluví-li se o „křesťanském Západu“, míní se tím *katolická Evropa* zhruba po tisíc let středověku. Evropa rozkvětu středověku byla jednotná v pravé víře, byla religiózně soudržná svou příslušností k jediné pravé Církvi Ježíše Krista. Sahala od Iberského poloostrova na západě až po Polsko a České země na východě, od středomořského ostrova Malty na jihu po Irsko, Skotsko a Skandinávii na severu.

S politicky odpovídajícím množstvím svých národů i jazyků, organizovaných v řadě různých států, tvořil Západ religiózní jednotu. Zvláště zřetelná byla ještě v pozdním středověku na kostnickém koncilu (1415-1418), kde duchovní i světští vyslanci ze všech částí Evropy svorně usilovali o skončení velkého papežského schizma.

Katolická Evropa již dávno neexistuje. Rovněž tak ne „křesťanský Západ“ v širším smyslu, který zahrnoval i členy protestantských „církví“. Obyvatelé Evropy dnes náležejí ke stovkám různých religiózních vyznání nebo pseudoreligiózních světových názorů. Křesťanský Západ leží v troskách.

Z řečených trosek v současnosti sice vyrůstá nová tzv. „Evropská unie“, ta ovšem s někdejšími křesťanskými Západem nemá *nic společného*; je pouze politické povahy. Byla vytvořena zapřisáhlými nepřáteli Krista a Jeho pravé Církve. Jejich časté zaklínání se „křesťanskými kořeny“, k nimž je třeba se navrátit, je čirým pokrytectvím. Ve skutečnosti jim jde o „multikulturní“, což neznamena nic jiného, než *multireligiózní* Evropu, i když je to úskočně zamlčováno. A navíc, „multikultura“ resp. multireligiozita rozhodně není konečným cílem, nýbrž pouze etapou!

Jako *předposlední* cíl mají totiž tyto protikřesťanské mocnosti před očima úplné nahrazení katolické (ale i každé jiné religiózní) víry čistě světským „náboženstvím“, které na místě Boha vzývá a uctívá samotného člověka. Jakožto *poslední* cíl však usilují o přeměnu těchto – v současnosti již dalece zavedených – humanistických „náboženství“ ve více či méně otevřené *satanistické* „náboženství“, tedy ve vzývání d'ábla a jím osobně reprezentovaného Antikrista!

Religiózní vývoj Evropy od počátku novověku musí nás věřící katolíky silně znepokojovat; její stav je na konci dvacátého století skutečně děsivý. Vyhledky na blízkou budoucnost by nás uvrhly do naprostého zoufalství, kdyby v Písmu svatém nebyl prokovan velký odpad od víry a vystoupení Antikrista na konci času. Jak to však vůbec mohlo dojít tak daleko? K zodpovězení této důležité otázky musíme začít více zeširoka.

2. Křesťanský Západ a jeho vnější i vnitřní nepřátelé

Středověké křesťanstvo bylo permanentně konfrontováno se dvěma různými religiózními nepřáteli. Z vnějšku na katolický Západ útočil bojovný islám, uvnitř se téměř všude přítomní Židé se svou zatvřelou nevěrou – talmudistickým nepřátelstvím vůči křesťanství – starali mnoha podzemními pokusy ustavičně o podřízení Církve jednou pro vždy Ježíšem Kristem odstraněnému mosaickému zákonu, o stále znovu a znovu klíčící napětí a nepokoje.

Politicky se mohamedáni zdáli být jediným vážnějším ohrožením katolického Západu. Všude, kde – jako dočasně ve Španělsku, v jižní Itálii a na Balkáně – ohněm a mečem dobyli evropské území, vnucovali své fanatické bludné učení obyvatelstvu krva-

vým násilím. Nicméně právě tím vytvářel islám také vždy jasné poměry: politické a *religiózní* hranice mezi křesťanským Západem a mohamedánským Východem byly vždy geograficky v *zásadě identické* bez ohledu na to, jestli islám proti křesťanství územně postoupil nebo se o kus stáhl zpět.

Na rozdíl od toho neměli po celé Evropě (a jihozápadní Asii) rozptýlení Židé žádné vojenské prostředky. Jejich ustavičný boj proti Kristově Církvi musel proto přijmout zcela jiné, mnohem subtilnější formy. Navíc neexistovaly žádné geografické hranice mezi Židy a křesťany; ba naopak, všude obývali ta samá města i vesnice. A dokonce i když se na počátku novověku stala ze židovských čtvrtí přísně izolovaná ghetta, nezabránilo to častému styku křesťanů se Židy.

A právě tyto okolnosti učinily ze Židů – navzdory všemu zdání – ještě nebezpečnějšího nepřítele křesťanského Západu, než byli sami krvežízniví Saraceni. Ti napadali křesťanství na bitevních polích, naproti tomu Židé bojovali po vzoru záškodníků ze zálohy.

Pokud ještě Židé zůstávali věřícími Bible – a takovými byli ve svém celku až do renesance –, spočívala jejich strategie v nikdy neochabujícím boji proti politicky mocnému křesťanství v úsilí vnutit se katolickým císařům, králům a knížatům – a často i samotným církevním vládcům – jako bankéři, rádcí ve finančních záležitostech, hospodářští správci, atd., čímž se během doby stali nepostradatelnými a získávali stále silnější vliv, který nakonec dokázali rozšířit i na církevně politické, ba dokonce teologické problémy, otázky a rozhodnutí.¹

Na druhé straně mnozí z nich přijali *zdanlivě* křest a poté se v Církvi resp. v organismu katolických států snažili dosáhnout co možná nejvyšších úřadů a hodností. Od tamtud pak, tj. *zevnitř*, křesťanstvo postupně znovu navraceli k židovství, (*re-*)*judaizovali* je.

Neblaze proslulým příkladem toho jsou údajně křesťanská „reformní hnutí“ valdenských, katarů a albigenských ve dvanáctém století v Itálii a jižní Francii, jejichž hnací silou byli ve skutečnosti zdánlivě pokřtění Židé. Jakmile se však judaizující tendence řečených hnutí staly zjevnými, odsoudil církevní učitelský úřad jejich stoupence jako heretiky a vyobcoval je z Církve. Historici obvykle alespoň nepřímou – a občas dokonce i otevřeně – přiznávají, že u albigenských šlo o tajnými Židy vytvořenou a vedenou judaizující sektu. Tak například Arthur Cohen si stěžuje, že „mírné podmínky“, jimž se Židé ze strany Církve ve středověké jižní Francii těšili, byly zničeny „*pronásledováním albigenských v Provinci a terorizováním provençalských center židovského duchovního života*“.² Říká obojí jedním dechem, protože se přímá souvislost „křesťanské“ sekty albigenských se Židovstvem Provence nechá tak málo popřít, že i židovský autor Edmund Schopen zmiňuje „jejich filosemitství“, jež se „episkopátu jevílo podezřelým“.³

Podle židovských historiků jako např. Emil Bernhard Cohen měli Židé rozhodující

¹ Srv. například Gustav Strobl, *Kann ein Christ Antisemit sein? Die Briefe des Erzbischofs Agobard in Lyon über die Juden* (Může být křesťan antisemita? Listy arcibiskupa Agobarda v Lyonu o Židech), Erfurt 1937.

² Arthur A. Cohen, *Der natürliche und der übernatürliche Jude. Das Selbstverständnis des Judentums in der Neuzeit* (Přirozený a nadpřirozený Žid. Sebereflexe Židovstva v novověku), Freiburg-München 1966, str. 25; zvýraznění doplněno.

³ Edmund Schopen in: *Geschichte des Judentums im Abendland* (Dějiny Židů na Západě), Bern-Mnichov 1961, str. 59.

podíl na úsvitu renesance a humanismu, tedy na oněch pohanských duchovních postojích, které také rostoucí počet jejich *vlastních* religiózních vůdců měl připravit o Bohem ve Starém zákonu přislíbeného a (podle jejich bludného názoru) dosud nepříšlého) Mesiáše:

„... co Arabové a Židé začali, co hohenštaufský Bedřich ze Sicílie podporoval, tedy ducha vědy, svobodu a rozlet; to dostalo v období vynálezů a objevů mocný popud. Humanismus přišel se svým novým lidským ideálem, zaměřeným na studium antických autorů i antických lidí, a tím dal evropskému vzdělání na staletí formu a směr. Současně však bylo s důsledností zpochybněno i studium starého církevního vědění a oslabena zbývající autorita. Na druhé straně začal přírodovědecký rozvoj, experimenty následovaly vynálezy, a vynálezy nové pochybnosti – Církev, vládkyně latinského světa, se začala otrásat.“⁴

V samotném Židovstvu jeho duchovní elitou v rozhodující míře vyvolaný „nový duch“ renesance vedl tak říkajíc ke koperníkovskému obratu: nejosvícenější hlavy začaly ústřední dogma o budoucím mesiáši, tj. Bohem seslaném obnoviteli říše Izraele, posuzovat nyní také „humanisticky“, tedy – zpočátku převážně, později již výhradně – z lidsky, světsky, namísto božsky zjevené (byť i groteskně chybně interpretované) perspektivy.⁵ Již nestačilo (později to bylo už nesmyslné) pasivně čekat na Bohem předpověděného vykupitele Izraele – bylo třeba i aktivně přiložit ruku k osvobození⁶ z otroctví „gójů“, „pohanských národů“ (mezi něž Talmud bez okolků, ba dokonce na prvním místě počítá křesťany). A nyní je to zesílené, ještě mnohem uvědomilejší, činorodější pokračování až dosud houževnatě vedeného boje proti katolické Církvi a katolickým státům. Tentokrát ovšem s použitím nového pomocného prostředku, nové zbraně, kabbaly, ústně tradovaného, nicméně až v počínajícím středověku písemně zachyceného magicko-okultního tajného židovského učení.

3. „Rozděl a panuj...!“

Od časů císaře Konstantina bylo křesťanství, katolická Církev, nejen náboženstvím, nýbrž také politickou mocí. Lépe, protože správněji řečeno: Církev se těšila ochraně a podpoře státu, jenž od ní obdržel své všeobecné mravní směrnice a spočíval na katolické morálce, kterou pak odpovídajícím zákonodárstvím on zase pomáhal upevňovat.

---

⁴ Emil Bernhard Cohn, *Die jüdische Geschichte. Ein Gang durch Jahrtausende* (Židovské dějiny. Pout' tisíciletími), Berlin 1936, str. 77.

⁵ Josef Kastein, *Eine Geschichte der Juden* (Příběh Židů), 8.-10. Tsd., Wien 1935, str. 437-443, ilustruje duchovní obrat v renesančním Židovstvu na benátském rabínu Leonu Modenovi; v této postavě „bojuje extrémní, klíčící jasnovidnost kritického hodnocení proti svatosti tradice, dává rozkladu víry ve Zjevení signál svého života“ (tamtéž, str. 437).

⁶ Cohen, str. 22 ad., nazývá jedním z prvních prognostiků do Itálie uprchlého španělského Žida Salomona Ibn Vergu a popisuje průkopnické novoty v jeho myšlení takto: „Přestože jako ortodoxní Žid ochotně připouštěl, že ruka Boha je v dějinách Židů viditelná, zdůrazňoval přednost přirozených příčin a historických událostí jako určujících pro charakter a jednání. ... Uznával, že exil je povolený, ale dodává, že Bůh, i když je schopen utvářet dějiny tím, že formuje jejich možnosti a odhaluje cesty jejich naplnění, nemůže dějinám poroučet. Lidé musejí události prožívat; jakkoli ty zčásti vyjadřují úradek Boží, přesto častěji odhalují zkaženost, malost a hrabivost lidí.“ Průběh dějin tedy více závisí na lidech, než na Bohu, a ovšem také na příchodu mesiáše; proto se může, ba musí jeho příchodu napomáhat!

Bez ohledu na mnohé neshody a stále znovu se rozhořívající kompetenční spory mezi papežem a biskupy na jedné, císařem, králi a knížaty na druhé straně, táhly katolická Církev a katolický stát v zásadě „za jeden provaz“.

Tato jednota státu a Církve, jediné Církví nepřátelské moci v nitru Západu, tedy Židům, po mnoho století znemožňovala proti ní prosadit něco významnějšího. Nepodařilo se stát – a s ním i „společnost“ – „neutralizovat“; nešlo to! Katolický stát se sám stále znovu prokazoval jako nenapadnutelný; panování protikřesťanského, otevřeně judaizujícího římského císaře Juliána Apostaty zůstalo pouhou epizodou stejně tak, jako epocha pod židovským vlivem bezvěreckého Bedřicha II. Sicilského. Co tedy dělat?

Bylo třeba použít prastarou, avšak stále znovu překvapivě úspěšnou římskou taktiku „Divide et impera – rozděl a panuj!“ Ale i ta byla již jednou vyzkoušena, když židovský zdánlivý konvertita Arius získal polovinu Církve pro svou judaizující, tedy Kristovo božství popírající herezi, a tím římskou státní moc postavil před opravdové dilema. Arius a jeho židovští i kryptožidovští spolubojovníci ovšem tenkrát asi doufali, že prostřednictvím na svůj blud obráceného císaře celou Církev tak říkajíc „jedním rázem“ násilně přivedou zpět k Židovstvu. Jejich výpočet však nevyšel; hlavně ne proto, že se ariánskému bludnému učení nepodařilo zformovat trvale v (proti)církev.

Tentokrát se muselo začít chytřeji, věc lépe naplánovat a důkladněji připravit, nic neuspěchat, po všech dosavadních zkušenostech neusilovat o nemožný okamžitý, totální úspěch, zato však po mnoho budoucích generací pokračovat v neúchylně sledované, ďábelsky rafinované dlouhodobé strategii. Přitom adjektivum „ďábelské“ je třeba brát doslovně! Vždyť nikdo by nechtěl vážně tvrdit, že vůdci protikřesťanské židovské revoluce v 15. nebo 16. století již dopředu přesně naplánovali *všechny* budoucí etapy svého podvratného boje proti Církví. Na to, jak ukazuje zpětný pohled do historie, stačila jen *daleko nadlidská* inteligence, stojící k službám pouze čirým duchům, tedy také Satanovi a jeho démonům!

Boj Satanovy synagogy se nezbytně nezaměřoval *rovnoměrně* proti katolickému státu i katolické Církví; obojí ovšem muselo být zničeno dříve, než se Sion může chopit světovlády. V našem spisku musí podvratná činnost Sionu uvnitř Církve zůstat téměř úplně stranou;⁷ téma je souběžné s ničením katolických států Evropy a z něj vyplývajícího *vnějšího* oslabování katolické Církve. Křesťanské státy bylo možné zničit a následně *ovládnout* pouze vražením klínu mezi ně a katolickou Církev. A k tomu zase musela být nejdříve sama Církev rozštěpena na několik vzájemně se potírajících frakcí...

4. Ďábelský plán Satanovy synagogy

Načrtněme si nejprve jednotlivé etapy rozvalu křesťanského Západu.

1) Roku 1517 zahájeným rozkolem víry bylo obrovské množství věřících vyrváno katolické Církví a zorganizováno do několika nových pseudo-„církví“, o jejichž trvání bylo postaráno, aby stály nepřátelsky nejen vůči „staré“ Církví, ale i navzájem mezi sebou.

2) Prvním a bezprostředním následkem reformace byl vznik protestantských států, v nichž se místo pravé Církve Kristovy, která byla nyní dokonce pronásledována, do-

---

⁷ Srv. k tomu autorův spis *U-Boote in der Kirche – die Marranen* (Trojské koně v Církví – marrani), Verlag Anton A. Schmid, Durach!

stávalo ochrany a podpory heretickému křesťanství. Řada států ovšem zůstala i nadále katolickými.

3) Na dlouho resp. trvale se však katolíci a protestanti různých zabarvení nedali odděleně držet podle států. Záhy – jak bylo předvídatelné – existovaly v každé evropské zemi nebo knížectví vedle katolické či protestantské většiny i různé, někdy skutečně silné protestantské a/nebo katolické menšiny. To vedlo z počátku v teorii, a potom stále více v praxi k relativizaci a oslabování jednoty státu a Církve, resp. „církví“; stát musel postupně, již v zájmu své politické soudržnosti, poskytnout také jinověreckým křesťanským menšinám jistá občanská práva.

4) S pomocí zednářstva, které se oficiálně objevilo od roku 1717, přestože již dávno předtím existovalo a „působilo“, podporovalo a pohánělo nyní Židovstvo „osvícenství“ s jeho ústředním požadavkem všeobecné „volnosti, rovnosti a bratrství“; nyní stát „bez ohledu na náboženství“ každému svému občanovi přiznával všem příslušející „lidské právo“ – a přirozeně také Židům!

5) Okamžitě při zednářském založení Spojených států amerických 1776 a ve Francii během židozednářské revoluce 1789 byly vytvořeny odpovídající precedenční případy, které nakonec díky vystupňované podvrtné práci lóží působily svým příkladem i na ostatní Evropu. Téměř všude došlo v dalším průběhu k naprostému „oddělení státu a Církve“, vzhledem k religiózní rozmanitosti (!) údajně nezbytnému z hlediska „lidských práv“.

6) Tím byly katolická Církev a víra téměř všude připraveny o státní ochranu.

7) A nejen to: nyní světonázorově údajně „neutrální“ a navíc politicky „demokratizovaný“ stát se záhy – důsledkem rychlého a téměř bezproblémového pronikání protikřesťanských Židů a jejich zednářských přísluhovačů do vysokých i nejvyšších vládních míst – projevil jako více či méně otevřeně nepřátelský Církví.

8) Neomezenou „svobodou svědomí resp. náboženství“ oklikou přes reformaci od Církve zcela odloučený stát zaplevelil stále rostoucí počet nových „křesťanských“ i mimokřesťanských sekt či „religiózních společenství“ (často prokazatelně přímo zakládaných jako židovské resp. zednářské frontové organizace).⁸ Na základě neomezené „názorové a tiskové svobody“ dokázaly svou hlučnou propagandou světlo božího Zjevení stále více zatemňovat, hlas pravé Církve Kristovy a jejího neomylného učitelského úřadu na veřejnosti pořád hlasitěji přehlušovat, a tím stále více katolíků přivádět k odpadnutí. Židovstvo tiskem, který po své „emancipaci“ rychle dostalo téměř úplně pod svou kontrolu, k tomu ze všech sil odvádělo svůj „příspěvek“, který se ještě zeseti ba zestonásobil příchodem filmu, rozhlasu a televize.⁹

9) Předposlední krok učinila Satanova synagoga vnitřním podvrácením katolické Církve od jejího vrcholku; jen tak bylo totiž možné Židovstvu a zednářstvu lstí a zákeřností zavedené odloučení státu a Církve nechat si navíc požehnat II. vatikánským koncilem v „Deklaraci o náboženské svobodě“ jako *biblicky zjevený a Boží vůli odpovídající princip!*

10) Poslední krok se blíží: Pod židovským vlivem (dosud jen v komunistických ze-

⁸ Připomeňme si např. Svědky Jehovovy, mormony nebo „moderní“ sekty jako židovskými penězi založenou „Sjednocenou církev“ korejské loutky Muna, „Scientologickou církev“ zednářského satanisty R. L. Hubbard, atd.

⁹ Srv. také autorem vydanou knihu *Die „öffentlichen“ Meinungsmacher* (Výrobci „veřejného“ mínění) Verlag Anton A. Schmid, Durach 1995!

mích praktikované) celosvětové krvavé pronásledování mezitím již žalostně zmenšené pravé Církve pod nadcházející vládou Antikrista.¹⁰

Právě uvedená tvrzení budou také následně doložena.

5. První úder: kabbalou k rozkolu víry

Křesťanské „humanisty“, kteří studium z antiky dochovaných spisů resp. duševního bohatství povýšili na svůj program, se Židům podařilo zainteresovat pro hebrejskou kabbalu a zasvětit je do jejích tajemství. Do jaké míry se částečně beztoho již povážlivě „liberální“¹¹ humanisty podařilo změnit v *přímé* zastánce židovské věci, *vědomé* zrádce křesťanství a *záměrné* sabotéry katolické Církve, to se z dnešního pohledu již v mnoha případech nedá definitivně posoudit; rozhodující detaily asi zůstanou pohřbeny v temnu historie, protože již tehdy byly z dobrých důvodů pečlivě utajovány.

Nicméně v žádném případě nechybí spolehlivé indicie skutečnosti, že tzv. ‚reformace‘ byla dlouhodobě internacionálně plánovanou revolucí a Luther jen vlaječkou na její žerdi.¹²

Předně je tu pamětihodné přiznání židovského vysokostupňového zednáře Christiana Jureviče Rakovského z roku 1938, který s odzbrojující otevřeností prohlásil:

„Příběh je výmluvný – revoluci to stálo šestnáct století, nežli dosáhla prvního dílčího úspěchu tím, že vyvolala rozštěpení křesťanství. Ve skutečnosti je právě křesťanství našim jediným nepřítelem...“¹³

Rakovskij by byl jistě zdrženlivější, kdyby tušil, že záznam jeho výpovědi při výslechu bude jednou v tištěné podobě přeložen do mnoha jazyků a dostane se tak do rukou křesťanské veřejnosti...

Přesto jeho odhalení není nijak ojedinělé. Abychom zjistili, co „zasvěcený“ Hebrej Rakovskij rozuměl v historických knihách nezaznamenanou (!) „revolucí“, která podle něj 1517, tedy v roce výbuchu luteránské „reformace“, již působila po „šestnáct století“, k tomu nám stačí jen otevřít si na příslušné stránce knihu jeho hebrejského souvěrce francouzského jazyka Paula Giniewskiho; tam totiž o Francouzské revoluci roku 1789 a její prehistorii (v mém překladu) čteme:

„Z více než jednoho ohledu,“ píše A. Leroy-Beaulieu, „byla revoluce pouze

---

¹⁰ Srovnej k tomu také Johannes Rothkranz, *666 – die Zahl des Tieres* (666 – číslo šelmy), Verlag Anton A. Schmid, Durach 1996!

¹¹ Joseph Lortz v autoritativním díle: *Die Reformation in Deutschland* (Reformace v Německu) [6. Aufl. Freiburg-Basel-Wien 1982, díl I, str. 63] píše takto: „Raný německý humanismus ... byl v těchto současnících luterské reformace radikálně překonán. Zde pronikl duch antiky a zničil křesťanství. Duch, z něž tento kruh žil, lze opsat jeho vůdčí hlavou, jíž byl Mutianus Rufus, téměř jako libertinské osvícení. ... Tento kruh znovu zastával jako tolik jejich předchůdců zásadně chybný výklad křesťanství. ... Nejružnější náboženství postoupila na společnou linii se stále trvajícím, neměnným *jediným* náboženstvím (Mutian), jehož základna byla přirozeně velice úzká. ... V tomto bez a protidogmatickém humanismu byl pro Německo počátek toho, co se vlastně dá nazývat *religiózním* liberalismem: je to jednoznačně daný odvrát od dogma Zjevení.“

¹² „Fraktur“, 21. 7. 1991, str. 10.

¹³ Josef Landowsky, *Rakowskij-Protokoll über die Vernehmung des Sowjetbotschafters Kristjan Jurjewitsch Rakowskij durch den Beamten der GPU Gabriel G. Kuzmin am 26. Januar 1938 in Moskau* (Protokoly výslechu sovětského vyslance Christiana Jureviče Rakovského agentem GPU Gabrielem G. Kuzminem 26. ledna 1938 v Moskvě), Bremen 1987, str. 57 ad.

uplatněním ideálu, který dal Izrael světu (...) Abychom našli první zdroj roku 1789, musíme sáhnout hlouběji pod reformaci (!); je třeba se vrátit ke klasickému starověku a Evangelii, až k Bibli, Tóře a prorokům.¹⁴

Nejotevřeněji to ovšem řekl upřímný židovský historik Bernard Lazare:

„Je to židovský duch, který triumfoval protestantismem. Reformace byla v jistém ohledu návratem k starému ebionismu evangelického věku. Velká část protestantských sekt byla položidovská, později protestanti kázali antitrinitářské učení, mezi jinými Michel Servet i oba Socinové ze Sieny. A v Transylvánii antitrinitarismus kvetl dokonce od 16. Století, a Seidelius se zasazoval za převahu Židovstva a Desatera přikázání. Evangelia byla opuštěna ve prospěch Bible a Apokalypsy. ... Je znám vliv, který obě tyto knihy měly na luterány, kalvinisty a především na anglikánské reformátory a revolucionáře. Tento vliv trval dokonce až do 18. století; vytvořil kvakery, metodisty, pietisty a obzvláště milenaristy, muže páté monarchie, kteří s Vennerem v Londýně snili o republice a spojili se s rovnostáři Johna Lilburna. – Ve svých počátcích v Německu se protestantismus snažil získat si také Židy, a z tohoto aspektu je analogie mezi Lutherem a Mohamedem jedinečná. Oba brali své učení z hebrejských pramenů, oba si přáli nová dogma, která stanovili, nechat požehnat troskami Izraele.“¹⁵

Méně upřímní židovští historici ovšem shledávají „první úder“ izraelské „revoluce“ proti křesťanskému Západu jako něco náhodného, na němž se Židé podíleli čistě náhodně a povrchně. Tak např. E. B. Cohen se spokojuje se stručným konstatováním, „že velká reformace byla zahájena bojem o oprávněnost Talmudu, který vedl Johannes Reuchlin, humanista a hebraista, proti útokům kolínských dominikánů a renegátského podněcovatele Pfefferkorna. Tento spor přerostl ve velký boj humanistů proti ‚tmářům‘, který nakonec šel přes hlavy Židů i židovství a představoval hlas zvonu ducha, jímž byla reformace zahájena“.¹⁶ – Jeho tvrzení je však v jistém rozporu se stížností téhož autora jen o stránku dříve: Židům ovšem nebylo údajně „dopřáno užívat ovoce stromu, který sami pomáhali vysadit“.¹⁷

Ještě uvidíme, jak hodně toho ovoce se jim dostalo.

Zaměříme se však nejprve na *zasvěcené* aktéry prvního úderu židovské revoluce, která se vzdor všem snahám o zahalení stala známou *jako taková*.

---

¹⁴ Paul Giniewski, *Les Complices de Dieu. Définition et mission d'Israël*, Neuchâtel (Švýcarsko) 1963, str. 105.

¹⁵ Bernard Lazare, *L'Antisémitisme. Son Histoire et ses Causes*, (1894); reprint Ligugé/Vienne 1969, str. 77.

¹⁶ Cohen, str. 77.

¹⁷ Tamtéž, str. 78. To se bezprostředně váže (a vztahuje dokonce přímo na následující pasáž) tamtéž: „Židé ovládali jazyky, byli všude usazeni, a všude vedli obchodní záležitosti. Jejich dobrovolné cesty i nucená migrace jim daly ve světě možnosti i prozíravost, které byly mase nedostupné. Již jsme si ukázali, jak spolu s Araby pěstovali vědy, a jako lékaři a astronomové vykonali mnoho významného. Střežili myšlenkové bohatství starověku, překládali a vysvětlovali Platona i Aristotela, a to všechno v době, kdy evropské národy byly ochromeny válkami a politické přeludy jejich císařů a králů byly zamlžené. Když mnohokrát zmíněný Hohenštauf Bedřich na nejjihnějším ostrově Evropy vedl pod církevní klatbou dvůr se Židy a Araby, mohlo to v očích německých knížat být povážlivé; ve skutečnosti pomáhal připravit čas, který nyní přišel s humanismem a reformací.“

a) Johannes Reuchlin

Jeho desetiletí (1510 až 1520) trvající a mimořádně na veřejnost působící boj s Pfefferkornem, na katolickou víru obráceným Židem, a kolínskými dominikány o cennost resp. bezcennost Talmudu a kabbaly, podle souhlasného názoru všech historiků jakékoli provenience teprve vytvořil ono duchovní klima, jež pak Martinu Lutherovi 1517 umožnilo s jeho radikálním odmítnutím neomylného církevního učitelského úřadu rozdmýchat plamínky reformace v zhoubný plošný požár.

Katolický církevní historik Karl Bihlmeyer se zarážející naivitou v „Lexikonu pro teologii a církev“ („LThK“, 2. vydání 1930-1938, heslo „Reuchlin, Johannes“), o něm v následujících dvou větách píše takto:

„Zahloubal se také do židovské tajné vědy kabbaly, v které věřil nalézt vyšší moudrost (srv. jeho spisy *De verbo mirifico* [Basel 1494] a *De arte cabbalistica* [Hagenau 1517]). ... Reuchlin byl ctihodný charakter a věrně oddaný Církvi...“

Podle všeho Bihlmeyer a mnoho dalších bohužel asi vůbec nepomysleli na nesmyslný rozpor, spočívající v tom, že údajně „věrná oddanost“ pravé Církvi Kristově se v tajném učení nevěřících Židů snaží nalézt „vyšší moudrost“ než v autentickém božském zjevení Nového zákona...

Kdo byl Reuchlin skutečně? Podle všeho, co se ví, zednářský správce zájmů v ilegalitě připravované židovské revoluce proti katolické Církvi a katolickému Západu. Zednářstvo – jak známo – existovalo dávno před rokem 1717, kdy se čtyři již *pracující* (!) lóže v Londýně veřejně sloučily v první velkolóži. Institucí jejich předchůdců byli rozenkruciáni, rovněž organizovaní v tajných lóžích. A navzdory oficiální historiografii, která žvaní o „vzniku“ rozenkruciánství „v 17. století“, se nechají jejich stopy sledovat zpátky až do poloviny 13. století,¹⁸ což je přibližně doba, kdy Židé svou ústní okultní tradici, kabbalu, začali zapisovat.

Reuchlin byl rozenkrucián; osobně založil „lóži s tajnými přijímacími rituály a jménem „Accademia secretissima““.¹⁹

Jak potvrzují všichni historici, Reuchlin se také italským humanistou a nadšeným kabbalistou Giovanni Pico della Mirandolou nechal získat pro kabbalu, kterou původně odmítal; sám Miranda byl pod rozhodujícím vlivem velkého židovského kabbalisty Eliase Levity (1463-1549).

Reuchlin si vyvolil dva židovské učitele, kteří jej uvedli do tajemství kabbaly; byli to osobní lékař císaře Bedřicha III., Jacobo Loans, a učenec Abdias Sforzo.²⁰

¹⁸ Tak např. Norbert Homuth, *Dokumente der Unterwanderung. Christen unter falscher Flagge. Ökumene der Religionen* (Doklady podvracení. Křesťané pod falešným praporem. Ekumena náboženství), Nürnberg 1985, str. 8 ad. s odvoláním na *Lexikon der Geheimbünde* (Lexikon tajných spolků). Také vysokostupňový zednář Eugen Lennhoff ve svém základním díle *Die Freimaurer* (Zednáři) [dotisk vydání z roku 1929, Wien/Bindlach] nedat., str. 42, opatrně mj. připouští, že „jsou i učenci, kteří původ zednářstva hledají ve starém rozenkruciánství, v jistém smyslu tedy také ti, kdož průkopníka zednářstva spatřují v Komenském, velkém, rozenkruciánským idejemi [!] naplněném českém mudrci, který se již na počátku 17. století [!!!] znal k náboženství, v němž se všichni lidé shodují...“ A znovu (str. 60): „Rozenkruciáni jsou tedy stejní jako zednáři: jejich skutečná prehistorie nebude asi nikdy odhalena. 1614 ... byli poprvé jmenováni v literatuře...“

¹⁹ Norbert Homuth, *Die Verschwörung des Antichristus* (Spiknutí Antikrista), Nürnberg bez datování (1989?), str. 78 (s odvoláním na: Helmar Junghans, *Der junge Luther und die Humanisten* (Mladý Luther a humanisté), Weimar 1984.

²⁰ Julio Meinvielle, *De la Cábala al Progresismo*, Mexico 1990, str. 171.

Když pak byly císařem zakázány Reuchlinovy polemické spisy proti Pfefferkornovi, který Talmud i ostatní (kabbalistické) židovské knihy chtěl plným právem nechat zkonfiskovat a zničit, apeloval na papeže Lva X., a to oklikou přes jeho osobního židovského lékaře (!) Boneta de Lates.²¹ Ten se postaral o zdržování procesu. A tak se stalo, že Reuchlinův proti Pfefferkornovi zaměřený spis „Augenspiegel“ byl papežem až v roce 1520, a to pod tlakem již rozpoutané reformátorské bouře, odsouzen „jako pohoršlivá a Židům nepřipustně příznivá kniha“ („LThK“); ovšem až příliš pozdě, jak konstatuje Julio Meinvielle, protože „kabbala již oficiálně vstoupila do křesťanského světa“.²²

Náhoda nebo ne – Reuchlinovo dílo „De arte cabbalistica“ (O umění kabbaly) vyšlo přesně 1517, tedy v témž roce, kdy kabbalisté skutečně podnikli první zkoušku svého podvratného učení v podobě lutherské reformace.

Luther byl s Reuchlinem přinejmenším v písemném spojení. Vždyť ještě 14. prosince 1518, více než rok po zveřejnění svých 95 tezí, psal Luther Reuchlinovi:

„Stejně jako Bůh Kristus smrtí zpráchnivěl, a z tohoto prachu vzešel křesťanský svět, byl jsi ty tak říkajíc rozdrčen, a ejhle, z onoho prachu vidíme povstat smělého obhájce Písma svatého.“²³

To se vztahovalo na Reuchlinův v Římě stále ještě projednávaný proces kvůli jeho Talmudu a kabbale příznivým spisům, a dokazuje to, jak velice si byl Luther sám jasně vědom toho, že teprve Reuchlin mu prorazil cestu!

Jak konkrétně však Reuchlin – a musíme předpokládat, *zcela vědomě* – rozštěpení křesťanského Západu Martinem Lutherem připravoval a napomáhal mu? Hned dvojí cestou. Na jedné nejen pouze *osobní* známostí a svým *přímým* vlivem na samotného Luthera, a také svou horlivou lůžovou konspirací s řadou norimberských rozenkrucciánů, kteří zase udržovali *intenzivní a přímé* kontakty s Lutherem; k tomu se hned vrátíme! A na druhé straně všeobecným, ale působivým způsobem. Vždyť Reuchlin byl, nejen podle soudu židovského historika E. Schopena, ale i katolického dějepavce J. Lortze, „hlavou německých humanistů“.²⁴ Jeho veřejnému postavení také odpovídal, zřejmě dobře vykalkulovaný, vliv jeho prožidovských spisů ve sporu s Pfefferkornem a kolínskými dominikány. Řečeno s Lortzem:

„Reuchlin publikoval dopisy všech *proslulých* mužů, kteří mu vyslovili sympatie za jeho angažovanost v zachování cenné židovské literatury i za boj proti jej údajně kaceřujícím kolínským univerzitním teologům. ... Stejný cíl, odstranění ještě zbývající scholastiky a jejích mnišských představitelů, sledovaly *fingované* dopisy *ne proslulých*, v temnotě zůstávajících mužů (první díl 1515). ... Dopisy v pozadí se držících mužů jsou pouze začátkem dlouhé řady proticírkevních letáků z humanistických kruhů, vytvářejících široce rozšířenou protiklerikální, protischolastickou a proticírkevní atmosféru, a činily duchy plně zralé pro revoluční průlom. ... V reuchlinovském sporu vystoupila nová humanistická

²¹ Tamtéž, str. 172.

²² Tamtéž.

²³ Cit. podle: Fernand Mourret, *Histoire Générale de l'Église. La Renaissance et la Réforme* (Všeobecné dějiny Církve. Renesance a reformace) 4. vyd. Paris 1918, str. 305 ad. (zpětný překl. z francouzštiny).

²⁴ Schopen, str. 83; Lortz, str. 64 nazývá Reuchlina „předním německým grécistou a hebraistou své doby“.

společnost poprvé veřejně v jednom šiku. A okamžitě bylo s vnitřní samozřejmostí jasné, kde stojí zpátečníci a kde pokrokaři, tedy vítězné síly. V Reuchlinovi byla dotazována nová věda; její soud byl napadán; humanismus se jí tedy stal.²⁵ – A tím Luthera, lépe řečeno tajně *židovské revoluce*.

b) Johann von Staupitz

Martin Luther náležel k německé kongregaci augustiniánských eremitů. Od roku 1503, kdy ve Wittenbergu převzal profesuru, byl *generálním vikářem* tohoto řádu, Johann von Staupitz, „Lutherovým příznivcem a podpůrcem“.²⁶ O něm nám „LThK“ (heslo „Staupitz, Johann“) mj. sděluje:

„Od roku 1508 do 1509 byl ve Wittenberku v těsném spojení s Lutherem, kterému pomáhal v jeho obavách z predestinace. Roku 1512 se vzdal profesury a žil poté většinou v jižním Německu. Lutherovo vystoupení v odpustkovém sporu radostně uvítal; od roku 1519 však byl skeptičtější, a 1520, zvláště proto, aby nemusel vystoupit proti Lutherovi, složil svůj úřad generálního vikáře a přesídlil za kardinálem M. Langem do Salcburku, kde s papežským dispensem 1522 přestoupil do benediktinského řádu a stal se opatem v St. Peter. To pak vedlo k odcizení s Lutherem, Staupitz jeho nekatolické učení nesdílel, 1523 se vyslovil pro odsouzení luteránů jako bludařů a také ve svém posledním dopisu Lutherovi 1524 [pozn.: rok jeho úmrtí] se netajil nespokojeností s luteránským hnutím.“

Takový je tedy oficiální obraz Staupitze od církevních historiků, a navlas se podobá oficiálnímu obrazu Reuchlina: Ten, stejně jako Staupitz, se zpočátku hlásil k Lutherovi a jeho reformaci, kterou oba – i když každý svým způsobem – silně podporovali, včas se však od ní distancovali, zůstali věrní Církvi a zemřeli jako její věrní synové! Proti tomu nelze nic namítat, protože obrátit se lze ještě i na úmrtním loži. Řekneme to však stručněji a správněji: také Staupitz náležel nejen k rozenkruciánské lóži, nýbrž jí dokonce stál v čele. To by mohl být důvod, proč od roku 1512 žil „většinou v jižním Německu“, protože sídlem této lóže byl Norimberk.²⁷

„Luther byl závislý na vůdci norimberské lóže,“ konstatuje Norbert Homuth výstižně, a uvádí k tomu jako jeden z mnoha dokladů následující pasáž z Lutherova dopisu Staupitzovi z 3. října 1511:

„Až příliš jsi mě opustil; byl jsem kvůli tomu smutný jako dítě bez matky. ... Dnes v noci jsem snil. Bylo mi, jako by ses se mnou loučil, a já jsem hořce plakal. Pokynul jsi mi rukou, abych byl klidný, že se zase vrátíš.“²⁸

Homuth dále uvádí „Zednářská lóže v Norimberku, pracující v duchu humanismu a podle vůdčí role von Staupitze nazývaná také ‚Sodalitas Staupitana‘, byla hlavním motorem rané reformace i mladého Luthera.“²⁹

Jakpak to? „Podle vlastních Lutherových slov to byli von Staupitz a jeho lóžoví bra-

²⁵ Lortz, str. 65 ad.

²⁶ Dietrich Emme, *Martin Luther. Seine Jugend- und Studentenzeit 1483-1505. Eine dokumentarische Darstellung* (M. L., jeho mladická a studentská léta 1483-1505. Dokumentární zpodobnění), zde 4. [erw. und verb.] Aufl. Regensburg 1986, str. 178.

²⁷ Homuth, *Die Verschwörung des Antichristus*, str. 77 (s odvoláním na: Ludwig Keller, *Die Reformation*, Leipzig 1885, str. 326).

²⁸ Tamtéž, str. 79.

²⁹ Tamtéž, str. 80.

tří v Norimberku, kteří jej podněcovali proti papeži.³⁰ Pramenný doklad těchto „vlastních slov“ bohužel Homuth neuvádí. Avšak jeden takový najdeme u luterského badatele Dietricha Emme, který mimořádně důležitou pasáž uvádí ovšem jen mimochodem:

„V jednom Lutherově proslovu z 16. července 1539, zapsaném Antonem Lauterbachem, o posledních hodinách před vstupem do kláštera říká: ‚Později jsem litoval složení slibů, a mnozí mi to také rozmlouvali. Já jsem však na tom trval. ... Světu jsem zemřel, dokud mi Bůh ponechával čas, mladý Tetzl mě poháněl [sic!] a doktor Staupitz mě popíchl proti papeži.‘³¹

Je to zvláštní, že právě toto poučné svědectví je oficiální církevní historiografií odedávna přehlíženo,³² doufejme jen, že vinu na tom má pouze mimořádné množství Lutherem přímo (díla, dopisy) nebo nepřímo (projevy) zanechaných písemností.

Je rovněž pozoruhodné, že nikdo z katolických církevních historiků podle všeho nikdy „neklopýtá“ o Staupitzovu lóžovou činnost v Norimberku. Fernanda Mourreta alespoň zaráží jeho „chybějící pevnost“ (?):

„Vidíme v důsledku Luthera střídavě podporujícího a nechávajícího padnout, klanět se před Tetzlem a potají se mu vysmívat, přátelsky si dopisovat s Cajetanem a současně s ním zápolit.“³³

Lutherův odpad od papežství Murret sice připisuje vlivu von Staupitze (!), ale jeho popichování proti nejvyššímu církevnímu učitelenskému úřadu považuje za pouhé politováníhodné „nerozumnosti“.³⁴

Když v říjnu 1518 papežský legát, kardinál Cajetan, v Augsburgu jak odpírači Martinu Lutherovi, tak i stále ještě jej podporujícímu von Staupitzovi pohrozil uvězněním, radil Staupitz Lutherovi k útěku a pomáhal mu v tom, načež sám poté také uprchl!³⁵

Zatím co „LThK“ (viz výše) neurčitě prohlašuje, že Staupitz ve svém posledním dopise Lutherovi „se netajil nespokojeností s luteránským hnutím“, čteme u židovského Lutherova biografy Richarda Friedenthala nejen přesněji, nýbrž i zcela jinak:

„Svému ‚nejlepšímu mezi Martiny‘ odpovídá opat a ujišťuje, že jej stále ještě co nejtrvaleji miluje. ... A ještě jiný příklad z Písma, podobenství o ztraceném synovi. Luther lidi zbavil ‚mláta‘, které ztracenci (synové) v chudobě jedli s vepří, a znovu je ‚vedl na nivy života‘. Dluží mu za mnohé.“

³⁰ Tamtéž, str. 79.

³¹ Emme, str. 262. Zvýraznění doplněno.

³² Srv. např. naivní soud Lortze, str. 239: „Staupitz, Lutherův řádový představený, byl zvláštním způsobem spojen s Lutherovým osudem. Staral se zčásti o správu duše zápolícího mladého mnicha. Přivedl jej k profesoru biblistiky do Wittenberku. Měl pochopení i pro Lutherovo nepřátelství ke scholastice i mnoha světským záležitostem v Církvi. Musel vývojem trpět.“

³³ Murret, str. 290.

³⁴ Tamtéž, str. 293. Jako příklad uvádí Murret následující příhodu: „Jednou nalezl Luther v knihovně erfurtského konventu díla Jana Husa. Při četbě se neubráníl hlubokým sympatiím k tomuto smělému duchu. Řím jej ovšem odsoudil! A ta myšlenka ho nyní zaměstnávala. Nicméně jednoho dne mu Staupitz v galerii představených Řádu svatého Augustina ukázal portrét jednoho ze svých předchůdců, Zachariase, a řekl mu: ‚Pohleď na tohoto mnicha; musí být v pekle, pokud se nekál, protože je jedním z těch, kteří na koncilu v Kostnici Jana Husa odsoudili zfalšováním Bible.‘ Podobná tvrzení přispívala k poklesu vážnosti v Lutherových očích všeho toho, co se až dosud u něj těšilo autoritě koncilu, který odsoudil heretika.“

³⁵ Srv. tamtéž str. 311 ad. Podle Richarda Friedenthala, *Luther. Sein Leben und seine Zeit* (Luther. Jeho život a doba) 8. Aufl. München-Zürich 1982, str. 223 ad., se ovšem von Staupitz vzdálil z Augsburgu ještě před Lutherem, aby ušel hrozícímu zatčení.

Avšak i nabádá: Luther by neměl kazit srdce prostého člověka! Prosí jej, „svého nejmilovanějšího přítele“, myslet na „maličké“ a neznepokojoval jejich svědomí. ... Modlí se za „neutrály“, kteří vytrvávají v čestné víře – nechť je Luther nezatrácuje! Vždyť sám vidí, jak mnozí kvůli „svobodě těla“ zneužívají Evangelium. Možná, soudí rezignovaně, „je jeho duch příliš váhavý nebo bojácný, a proto musí Luther pochopit, že se halí do mlčení. – Tím končí toto přátelství v mlčení a poklidu, bez hněvu; krátce poté Staupitz zemřel.“³⁶

c) Norimberská rozenkruciánská lóže

Pro světskou i církevní „dvorní“ historiografii podle všeho – jako by zednářstvo vůbec – neexistovalo. A přesto je všechno jiné, než jen pouhý přelud. Vždyť Norbert Homuth, ostatně sám doma v Norimberku, čerpal své znalosti o této humanistické lóži a jejím rozhodujícím vlivu na Martina Luthera i na reformaci z knihy „Reformace“, vydané v Lipsku 1885 jistým dr. Ludwigem Kellerem.³⁷ Co však Homuth zřejmě nevěděl, každopádně to nezmiňuje: jeho informátor je zřejmě totožný s oním „tajným archivním radou br. :. dr. Ludwigem Kellerem v Berlíně-Charlottenburku“, kterého vysokostupňový zednář Karl Heise roku 1920 cituje jako autora různých, v letech 1903 až 1911 vydávaných knih k dějinám zednářstva, přičemž nás méně zajímají pozdější díla Kellera, než jeho lóžovým bratrem Heisem dosvědčený status „kooptovaného německého Velmistra“.³⁸ Keller totiž jako Velmistr „šlechtného“ zednářského cechu mohl být také precizně informován o tom, jak se to již 1500 mělo se skvěle kvetoucí norimberskou lóží, a jak zednářští bratři, kteří roku 1971 na známce prvního dne – emitované v Monaku jménem „zednářské filatelie F.D.C.“ (Philatélie maçonnique F.D.C.)! – představili o pět set let dříve narozeného Albrechta Dürera s typickým zednářským signálem očí „zasvěceného“³⁹ jako „člena [K.: (rálovské)?, R.: (ozenkruciánské)?] norimberské činné lóže (Membre de la R.: [oyale (?), osicrucienne (?)] Loge Operative de Nuremberg“).

Jako členy norimberské kabbalisticky inspirované rozenkruciánské lóže, jejíž předsednictví, jak už řečeno, zaujímal *Johann von Staupitz*, uvádějí Homuth/Keller jmenovitě: „*Lazarus Spengler, Albrecht Dürer, C. Celtis, Holzschuher, Georg Beheim, Anton, Andreas a Martin Tucherové, Kaspar Nützel, Jakob Welser, Chr. Scheurl, W. Pirckheimer, Hieronimus Ebner* a další.“⁴⁰ Přinejmenším čtyři mnou kurzívou zvýraznění členové lóže vystupovali jako aktivní podporovatelé luteránské reformace (Celtis zemřel dříve, než aby se mohl ještě zúčastnit). Běžné církevní historiografii sice rozhodně neušlo, že Norimberk byl skutečným semeništěm rozkolu víry, ale nezná poslední, nejvlastnější důvod toho: koncentrovanou podvratnou práci (a to rozhodně ne náhodou) židovsko-kabbalisticky řízené rozenkruciánské lóže (ne snad jen nějakých

³⁶ Friedenthal, tamtéž, str. 402.

³⁷ V originále *Die Reformation*; srv. Homuth, *Die Verschwörung des Antichristus*, str. 77 resp. 81.

³⁸ Srovnej zde Karl Heise, *Entente-Freimaurerei und Weltkrieg* (Dohodové zednářstvo a světová válka), 2. vyd. (reprint 3. vyd. 1920) Struckum 1991, str. 59 resp. str. 119 pozn. 1.

³⁹ Srv. Johannes Rothkranz, *Freimaurersignale in der Presse. Wie man sie erkennt und was sie bedeuten* (Zednářské signály v tisku. Jak je rozpoznat a co znamenají), Durach (Verlag Anton A. Schmid) 1997.

⁴⁰ Homuth, *Die Verschwörung des Antichristus*, str. 77 (Keller, *Die Reformation*, str. 326), zvýraznění doplněno.

nebo volně navzájem spřátelených „humanistů“).

Pod heslem „Norimberk“ sborníku „LThK“ se příznačně říká:

„Lutherovo učení nacházelo od počátku sympatie v klášteře augustiniánů, vedeném *von Staupitzem*, kde se stýkali respektovaní rádci i laici. Bylo tam kázáno *W. Linkem* a přesvědčivým *A. Osianderem*. ... a hájeno v radě *Laz. Spenglerem*. Tyto nálady ovlivnily také norimberské říšské sněmy 1522/23 a 1524. ... O vítězství luteránství v Norimberku bylo prakticky rozhodnuto již před *Scheurlem* vedenými religiálními rozhovory (březen 1525). ... Postoj Norimberka měl pro celé luteránství nejvyšší význam...“

Jak mnou znovu kurzívou zvýrazněná jména ukazují, byli to opět lóžoví rozenkrucciánští bratři, kdo určoval postoj „Norimberka“! K osobě rovněž zvýrazněného *Wenzeslaue Linka* si později ještě něco povíme.

Naprosto neduchovní *Ulrich von Hutten* sice Lutherovým teologickým požadavkům v podstatě nerozuměl; věděl však kupodivu přesně, na koho se měl obrátit, když roku 1520 chtěl dát najevo svou nevázanou radost z Lutherem domněle zaváděné „svobody ducha“:

„Optimisticky a neopatrně jásal *Hutten* ve svém proslulém dopisu norimberskému patricii *Willibaldu Pirckheimerovi*, příteli *Albrechta Dürera* a hlavě okruhu norimberských humanistů: „Ó, století! Ó vědy! Jaká to radost, žít nyní – a ne, můj *Willibalde*, zůstávat potichu! *Studia* rozkvétají, duchy se pohnuly! Ty však, barbarství, si můžeš vzít oprátku a odejít do vyhnanství...“⁴¹

Jako třetího nepodezřelého svědka poslyšme *Josepha Lortze*, který o norimberské rozenkrucciánské lóži neměl tušení, a přesto postupně vypočítává její nejdůležitější exponenty:

„Lze přesně sledovat, jak se v Norimberku v nejrůznějších kruzích připravovala atmosféra pro novotu, i jak ta byla využita radou (i říšskými sněmy 1522/23 a 1524). Humanista *Pirckheimer* vedl roku 1521 ve „Vyhoblovaném koutě“ válku proti doručitelům papežských exkomunikačních bul; od roku 1522 káže humanistický *Osiander* o Antikristovi v Římě; *augustiniánský klášter* se otvírá novotám; městský písař *Spengler*, první síla, píše již 1521 obranný spis pro *Luthera* a ovlivňuje v tom smyslu radu, kde se vzdor zákazu čtou (jako všude!) *Lutherovy* knihy; *Dürer* čeká na křesťanské znovuzrození, které má přinést *Luther*. ... Lze konstatovat, že oficiální vedení města, tj. rada, byla *neobyčejně dalece připravena*: projevuje se tu neštěstí prvního opomenutí. Rada nyní rozšiřuje svou pozdně středověkou „svrchovanost“ na *Církev* (zčásti přímým vyjednáváním s Římem) natolik, že po *Scheurlem* vedeném religiálním dialogu se stává od roku 1525 pánem situace.“⁴²

Zde jsou tedy znovu uvedeni všichni směrodatní bratři rozenkrucciáni (za augustiniánským klášteřem vězel osobně *Staupitz*). Podívejme se tedy závěrem ještě krátce, co „LThK“ právě pro svou neznalost příznačně sděluje o těchto „zasvěcených“ aktérech židovsko-kabbalistické revoluce:

Heslo „*Dürer, Albrecht*“: „V prvním vzrušení duchů přivítal *Luthera* jako bojovníka s nešvary. Vzhledem k dalšímu vývoji, a zvláště také obrazoborectví, se

⁴¹ Friedenthal, str. 278 ad. Zvýraznění doplněno.

⁴² Lortz, str. 342.

však od hnutí distancoval, jsa v tom zajedno s přítelem Willibaldem Pirckheimerem; nicméně si jako on uchoval dobré vztahy s Melanchthonem, uznávaným za prostředníka“, – tedy, jak si ještě ukážeme, *lůžovým bratrem!*

Heslo „Pir(c)kheimer, norimberský patricij ... Willibald“: „Hájil Reuchlina a útočil na Lutherovy mocné nepřátele nejostřejší satirou v jemu, ne štrasburskému Nik. Gerbelovi připisovanému ... Eccius dedolatus [Vyhoblovaném koutě] i v druhé, nikdy netištěné komedii. ... Přesto však, i když zpočátku ‚správně luteránský‘, nechtěl roztržku s Církví. ... Proto si roku 1521 vyprosil ... rozhřešení z klatby, která jej jako Lutherova stoupence postihla. ... Pirckheimer byl přítelem pouze zdánlivého reformátora; bludaři byl rozhodným nepřítelem“, – tak rozhodným, že i nadále udržoval „dobrý vztah“ s *bludařem Melanchthonem* (viz výše).

Heslo „Scheurl, Christoph“: „Zpočátku Lutherem nadšen a ještě 1525 vedoucí norimberských religiózních rozhovorů, nebyl, jako Eckův přítel, spokojen s vývojem reformace a stál, přinejmenším od roku 1530 [?], na půdě staré Církve“, – možná jen proto, aby zametal stopy tak, jako i jeho ostatní lůžoví bratři.

Heslo „Spengler, Lazarus“: „Přítel W. Pirckheimera, písničkář, se v mnoha dílech zastával Luthera ... a hodně přispěl k jeho vítězství v Norimberku. Na Eckův podnět byla na něj uvalena církevní klatba,“ – z níž se, jako Pirckheimer, později nechal dispensovat, nicméně zřejmě ve stejném duchu jako tento Melanchthonův přítel!

d) *Martin Luther*

Lutherův představený a otcovský přítel von Staupitz jej přivedl do těsného spojení s jím vedenou norimberskou rozenkruciánskou lóží.

„Již 1516, tedy jeden rok před pověstným přibitím tezí,⁴³ si nechal Luther vytvořit rodinný erb, přirozeně v Norimberku, a sice růžový kříž, symbol rozenkruciánů. ... Erbem se Luther otevřeně hlásil k idejím norimberské lóže, kterou opakovaně navštěvoval, tak např. prokazatelně 23. 10. 1518 při návratu z Augsburgu, a v říjnu 1510 [sic]. Lazarus Spengler se postaral o vytvoření růžového kříže a dotázal se Luthera, zda se mu líbí.“⁴⁴ A dále:

„Staupitz se více a více stával duchovním vůdcem, který Luthera stále hlouběji ... uváděl do iluminátského vědění tajných bratrstev, jež tehdy všechna měla společné jediné: čekala na ‚útěchu Izraele‘, na muže, který měl Církev osvobodit z ‚babylónského zajetí‘. V souladu s tím se Luther, jemuž již bylo nabídnuto vedení norimberské lóže, cítil být tlačěn do role osvoboditele, kterou rád přijal. Dal si nyní jméno ‚Eleutheros‘ (Osvoboditel). Zachovaly se početné Lutherovy dopisy s podpisem ‚Eleutheros‘. Také změnil své původní jméno Martin Luther na Martin Lutherus s narážkou na ‚Eleuthera‘, a jeho bojový spis ‚O babylónském zajetí Církve‘ má v tomto sebevědomí své kořeny.“⁴⁵

⁴³ Ten však podle nezvratných badatelských výsledků Erwina Iserloha nikdy nebyl a je pouhou legendou.

⁴⁴ Homuth, *Die Verschwörung des Antichristus*, str. 78 (s odvoláním na Junghanse).

⁴⁵ Tamtéž, str. 79. Podle Mourreta str. 281 pozn. 5 „se Luther podepisoval jménem svého otce Ludera až do roku 1517 [!], kdy se tohoto jména, znamenajícího ‚nula, nicka‘ vzdal ve prospěch jména Luther, které – jak říkal – pochází od Lothara nebo Lautera“.

Lutherův „přítel“⁴⁶ Wenzel (Wenzeslaus) Lin(c)k, který se přidal k jeho bludnému učení, byl současně „Staupitzovým důvěrníkem a poté jeho nástupcem v úřadu generálního vikáře“;⁴⁷ také on jako „důvěrník“ svého řádového představeného a současně i lóžového nadřízeného von Staupitze mohl být „zasvěcen“ do tajemství rozenkruciánů. Spolu s von Staupitzem uprchl v říjnu 1518 z Augsburgu před papežským legátem kardinálem Cajetanem.⁴⁸ O jeho spojitosti s von Staupitzem a vlivu na Luthera „LThK“ (heslo „Linck[h], Wenzeslaus) píše, že ve Wittemberku byl

„již 1512 (při Lutherově promoci) děkanem teologické fakulty. Současně byl nějaký čas priorem tamějšího augustiniánského kláštera a doprovázel svého patrona Staupitze při vizitačních cestách po jižním Německu, na Rýn i do Holandska. ... 1517-19 kazatelem v Norimberku, 1520 Staupitzovým nástupcem jako generální vikář německé řádové provincie. Byl důvěrným Lutherovým přítelem, jehož stanovisko se nyní uplatňovalo také v rozhodnutích wittemberské řádové kapituly a nacházelo v řádu stále více stoupenců“.

Vzhledem k Dietrichem Emmem⁴⁹ důkladným studiím prokázané skutečnosti, že Martin Luther do augustiniánského řádu prostě jen „nevstoupil“, nýbrž tam z dvojího důvodu (před světskou justicí, ale také kvůli svědomí) hledal útočiště poté, co v Erfurtu zabil v souboji spolužáka, je pravděpodobné, že jeho rozenkruciánští řádoví představení von Staupitz a Link obratně využívali pro své podvratné cíle Lutherovu trýzeň svědomí (o níž byl jmenovitě von Staupitz jako od roku 1508 jeho regulérní zpovědník a duchovní vůdce)⁵⁰ dokonale informován. U Luthera osobně mohlo při sestavování jeho reformátorských bludů jít o subjektivní teologické zdolávání svých trýznivých výčitek. Mluví pro to také jeho pozoruhodný obrat, který Homuth výstižně líčí a hodnotí takto:

„I když se Luther 1525 rozešel se zednářstvím, protože židovsko-kabbalistické pozadí správně rozpoznal jako emancipační hnutí Židovstva (viz jeho pozdější nenávistné projevy proti Židům), nemělo to již žádný vliv na další průběh; bylo příliš pozdě, protože rozštěpení Církve se úspěšně dovršilo.“⁵¹

e) *Philipp Melanchthon*

O vlastní „úspěšné dovršení“ se měl ovšem postarat někdo jiný, než Luther: jeho do lóžového tajemství hlouběji než on sám zasvěcený spolubojovník Philipp Melanchthon (pořečtení jeho občanského jména „Schwarzerde“)... O něm informuje Norbert Homuth následovně:

„Podle kolínského dokumentu, který zednáři přirozeně jako všechny nálezy, odhalující jejich skrytou vrchnost, odbývají jako padělek, byl Melanchthon vysokostupňovým bratrem ‚Svobodného zednářského řádu‘. Originál dokumentu, který se dochoval, nese Melanchthonův podpis. Pravost listiny potvrzuje mnoho badatelů. Je prokázanou skutečností, že Melanchthon od jisté doby psal své jméno bez ‚ch‘ uprostřed (Melanthon). Časový okamžik lze dosti přesně určit podle je-

⁴⁶ Tak shodně Friedenthal str. 216 i Mourret str. 308.

⁴⁷ Lortz, str. 356 ad.

⁴⁸ Srv. Friedenthal, str. 224.

⁴⁹ Emme, passim.

⁵⁰ Srv. Mourret, str. 290 pozn. 2.

⁵¹ Homuth, *Die Verschwörung des Antichristus*, str. 80.

ho početných spisů. – 24. června 1535, na svátek sv. Jana, se „Svobodní zednáři“ shromáždili v Kolíně nad Rýnem. Řečený dokument je napsán v 72 řádcích zednářským hranatým písmem se dvěma řádkami podpisů. Mezi nimi také *Philippus Melanthon*.⁵²

Žádný historik neopomene poukázat na to, že Melanthon byl prasynovec luteránského kabbalisty a rozenkruciána Reuchlina, a právě tento jeho prasynovec byl roku 1518, kdy Luther již spustil reformaci, doporučen za profesora řečtiny na univerzitě ve Wittenberku, kde se rychle s Lutherem spřátelil a povýšil na jeho „spolupracovníka“!

Melanthon byl kabbalista, za což zjevně děkuje Reuchlinovi; vyrůstal přec „u své babičky, Reuchlinovy sestry“, a jím byl prasynovec uveden do humanistického světa,⁵³ který byl v daném případě také rozenkruciánsky-kabbalistický! Meinvielle cituje Melanthona s jeho následujícím základním postojem:

„V učení kabbaly je mnoho cenných věcí, tradovaných starými svým následovníkům, ale ti do ní přidali hodně fantastických teorií.“⁵⁴

Sotva přibyl do Wittenberku, podílel se Melanthon⁵⁵ také již na vypracování Lutherova latinského spisu „O babylónském zajetí Církve“, tedy toho díla, které podle Friedenthala teprve definitivně zpečetilo Lutherův rozkol s Církví⁵⁶ a podle Lortze „to byl ze všeho, co Luther psal, teologicky nejradikálnější útok“.⁵⁷

I když Melanthon od roku 1523 Lutherovo bludné učení v některých bodech tlu- mil, byl podle Homutha

„opravdovým strůjcem reformace. Spisy s luteránským vyznáním víry, jimiž je dodnes vázán každý evangelický pastor, psal Melanthon téměř zcela sám, a za tím co Luther zůstával ukrytý svými kurfiřty, vedl Melanthon vyjednávání. ... Když Melanthon na říšském sněmu v Augsburgu popoháněl církevní rozkol, Luther na Coburgu barbarsky běsnil na „říšský sněm žvatlavých kavek“.⁵⁸

K citovanému soudu protestantského kritika reformace se přidávají rovněž katoličtí církevní historici, přičemž Melanthonovu směrodatnou roli pro „úspěch“ reformace posuzují ještě pregnantněji. Tak kupříkladu „LThK“ (heslo „Melanthon [Schwarzerd], Philipp“):

„Melanthonův církevně historický význam spočívá v tom, že svým založením dokázal odstranit mnohé překážky šíření luteránství [!!] a že religiózním Lutherovým myšlenkám dal teologický základ i snadno naučitelnou a zapamatovatelnou formulaci.“ Také Joseph Lortz konstatuje: „Spojení Melanthona s Lutherem ... bylo pro reformátora asi největší výhrou, protože ten mohl čas svého života věnovat rozšíření učení. Spočívá to rovněž v hojnosti duchovních a systematizujících sil z filologa na teologa změněného muže, a dále ve skutečnosti, že jako uznávané světlo humanistického světa měl za sebou významnou část humanistů. ... Podle Spahnovy pěkné formulace se stal „tichým dílovedoucím Luthera“ ... Nevázaně přehnané a protimluvné paradoxy luteránského vyznání sloučil do

⁵² Homuth, *Dokumente der Unterwanderung* (Doklady podvracení), str. 12 ad.

⁵³ Friedenthal, str. 271.

⁵⁴ Meinvielle, *De la Cábala al Progresismo*, str. 178.

⁵⁵ Tak každopádně píše Friedenthal, str. 270 a 272.

⁵⁶ Tamtéž, str. 270.

⁵⁷ Lortz, str. 229.

⁵⁸ Homuth, *Dokumente der Unterwanderung* (Doklady podvracení), str. 11.

přehledného rámce a snadno naučitelné formy. ... Nejprve byl Melanchthon tím, kdo rozkol s Církví dokázal stále znovu ukazovat jako nepřiliš radikální.⁵⁹ A právě v tom mohla být Melanchthonova nejdůležitější úloha jako zasvěceného zednářského spiklence! „Jeho vztah s Lutherem ... byl sice poznamenán mnoha obtížemi, ale zůstal Lutherovi přátelský až do smrti.“⁶⁰

*

Masivní, ale přirozeně převážně skrytý židovský – což znamená i samo sebou kabalistický – vliv na reformátorský rozkol víry by při *správně orientovaném* a k této otázce *cíleně zaměřeném* studiu (o němž však v obvyklé církevní historiografii bohužel nemůže být ani řeči) byl bezpochyby mnohde prokazatelný.

„Je možné věřit,“ ptá se velmi vzdělaný argentinský kněz Julio Meinvielle, ale jeho otázka má čistě řečnický charakter, „že by Židé středověku se svou velice ostrovtipnou spikleneckou inteligencí, s kypící nenávisť k odmítající je společnosti, zůstali nečinní v izolovanosti⁶¹ svých ghatt? Žid Darmsteter (,Coup d’oeil sur l’histoire du Peuple juif“ – ,Pohlédnutí na dějiny židovského národa‘) říká: „Žid se zabývá odhalováním zranitelných míst Církve, a má také pro jejich vyslídění k dispozici kromě znalosti svatých knih i hrozivý důvtip utlačovaných. Je učitelem nevěřících. Všichni rebelové ducha k němu přicházejí, ve skrytu i pod širým nebem...“⁶²

S tímto podotknutím bude také brán vážně – rozhodně ne pouze židovským historikem Bernardem Lazarem – dodaný odkaz na Nikolause z Lyry jako židovského průkopníka reformace. Lazare říká:

„... Luther zvítězil Bibli, Melanchthon i další svrhli jho římské teokracie a dogmatické tyranie; oni zvítězili také židovskou exegezi, kterou Nikolaus z Lyry přenesl do křesťanského světa. Říká se *Si Lyra non Lyrasset, Lutherus non saltasset* (Kdyby Lyra nepískal, Luther by netancoval), a Lyra byl žákem Židů; byl natolik proniknutý jejich exegetickou vědou, že byl sám považován za Žida. Tím však ještě nebyli Židé příčinou reformace, a bylo by absurdní to tvrdit; byli však pomocnými jednotkami.“⁶³

Podle všeho není zcela jasné, zda Nikolaus z Lyry u Evreux v Normandii (asi 1270-1349 [1340 nebo 1341?]) byl či nebyl židovského původu. Zatím co ještě J. Alzog tvrdil, že byl „konvertita z judaismu“,⁶⁴ J. Schmid v „LThK“ (heslo „Nikolaus z Lyry“) zdůrazňuje, že

„nebyl židovského původu“, ale pro svou novou tezi neuvádí žádný pramen. Nikolaus z Lyry sice zemřel o 170 let dříve, než aby mohl mít nějaký osobní vliv na Luthera, avšak jeho hlavní dílo ‚Postillae perpetuae in Vetus et Novum Testament‘ (Průběžné poznámky k Starému a Novému zákonu) bylo v pozdním stře-

⁵⁹ Lortz, str. 299.

⁶⁰ LThK (heslo „Melanchthon ...“).

⁶¹ Přirozeně důsledkem své averze vůči gójům, *jimi samými vytvořené*, protože ghetta jako křesťanské obranné zařízení vznikla až v 16. století!

⁶² Julio Meinvielle, *El Judío en el Misterio de la Historia* (Židovstvo v tajemství dějin), 6. vyd. Buenos Aires 1982, str. 71 ad. (Pozn. editora česk. překladu: je také na naší webové stránce.)

⁶³ Lazare, str. 165.

⁶⁴ Jean Alzog, *Histoire universelle de l’Église* (Všeobecné dějiny Církve), 5. revid. vydání Paris 1881, díl II, str. 569.

dověku vedle ‚Glossa ordinaria‘ poprvé tištěným nejrozšířenějším a nejvlivnějším komentářem Bible“ („LThK“).

Zda se Nikolaus z Lyry vyučil u židovských vykladačů Písma v dobrém úmyslu, nebo chtěl vědomě judaizovat a doufal – jak se pak také skutečně stalo – v dlouhodobé působení svých nových metod výkladu, to se asi již nikdy nenechá objasnit. Podle jeho vlastních slov (v předmluvě ke své „Postillae“) měl každopádně

„záměr nejen výroky katolických, nýbrž i židovských učitelů, především však rabína Salomo, použít k vysvětlení smyslu slova. ... Také mnohé odpuzující výroky Židů chci zde občas uvést; ne snad proto, aby byly přejímány nebo následovány, nýbrž aby se jimi ukázalo, jakou slepotou je Izrael raněn podle slov svatého Pavla (Ř 11,10). Proto také slova Židů lze akceptovat pouze tehdy, jsou-li v souladu s rozumem a doslovným zněním“.⁶⁵

Tato dobře uvážená slova mohou být brána vážně; z pera marrana, tedy jen na oko obráceného Žida, je však možné je chápat i jako skrytou ironii – o příklady takových zbožných výroků potají tvrdošíjně judaizujících Židů není zvláště ve Španělsku rozhodně žádná nouze...

To „nové“ v Lyrově přístupu rozhodně nebylo v nejdalekosáhlejším omezení jeho výkladu Bible na pouhý smysl slov *jako takový*, nýbrž s tím nezbytně současně daným zřeknutím se většiny *katolické výkladové tradice* (která se totiž rozhodně nespokojovala s pouhým „smyslem slova“). U Luthera a reformátorů se z tohoto „zřeknutí“ rychle stalo *zásadním odvratem od katolické výkladové tradice*, již by se jménem individuálně vymyšleného „smyslu slova“ mohlo bezmyšlenkovitě odporovat. Přesně v tom smyslu začal nyní židovský způsob výkladu Písma (totiž přinejmenším *rabínů* a *zákoníků* zásadně postavený na vlastní vynalézavosti a ne vázán tradicí) vést k reformátorskému formálnímu principu *„sola skriptura – jediné Písmo“*!

Přinejmenším jako „katalyzátor“ fungoval v řečeném procesu Nikolaus z Lyry, „žák Židů“ (Lazare):

„Ještě v pozdních letech si Luther ve svém stručném přehledu důležitých dat zaznamenal rok, kdy Lyra dokončil svou ‚Postillu‘ (1328).“⁶⁶

Abychom nebyli příliš rozvláční, zmíníme si pouze dvě další poučné podrobnosti. Týkají se reformátorů „druhé generace“. U Jeana Calvina (Kalvína), nejspíše nejvýznamnějšího reformátora vedle Luthera, ukazuje židovským směrem nejen jeho v mnoha bodech přímo starozákonní učení (např. pozemské bohatství jako bezpečné znamení boží vyvolenosti; dovolení lichvy), nýbrž i jeho jméno. Podle „LThK“ (heslo „Calvin [Cauvin, Chauvin], Jean“) znělo Kalvínovo původní francouzské jméno „C(h)auvin“, což podle výslovnosti ukazuje bez další transkripce na celosvětově rozšířené hebrejské „Cohen“⁶⁷ ...

Ještě výmluvnější je asi v běžných popisech anglických reformátorů naprosto chybějící, v „Dějinách Židů v Anglii“ lady Beth-Zion Abrahamsovou zamýšlených pro židovské děti, upřímně odhalující detail:

⁶⁵ Cit. podle: Gustav Adolf Benrath (vyd.), *Wegbereiter der Reformation* (Průkopník reformace), Bremen 1967, str. 55.

⁶⁶ Tamtéž, str. 51.

⁶⁷ Byla by ovšem myslitelná také – v jiných případech doložená – latinizace německého jména „Kahl“ (Holý) přes latinské „calvus“ ke „Calvinus“, pokud by „Chauvin“ bylo původním jménem, protože franc. „chauve“ znamená rovněž „holo“ (hlavý).

„Vznešeným návštěvníkem Anglie oné doby byl Mark Raphael, pokřtěný Žid z Benátek. Byl pozván Jindřichem VIII. do Anglie, aby krále poučil o židovském rozvodovém zákoně. Papež odmítl králi dovolit rozvod se svou ženou Kateřinou Aragonskou – s odůvodněním, že se zakládá na hebrejské Bibli.⁶⁸ Krále potěšila rada od Raphaela, který byl velice zběhlý v židovském učení. Přišel také dramatický pokus králových nepřátel Raphaela unést a zabránit tak jeho příchodu do Londýna. Nicméně všechny tyto snahy se nezdařily, Raphael se dostavil a přidal se vahou svého vědění ke královým rádcům.“⁶⁹

Zjevně s úspěchem, protože král se nechal rozvést a v reakci na papežskou exkomunikaci, která jej postihla, násilně odtrhl anglickou církev od Říma. Po jeho smrti se schismatická „církev Anglie“ zakrátko změnila na heretickou sektu ve smyslu reformátorů!

6. Rozkol víry a „náboženská svoboda“

Menší nebo větší sekty se vždy odštěpily od pravé Církve Kristovy. Nicméně jejich význam byl po každé jen místní a většinou také časově omezený. Nebyl důvod mluvit o „rozkladu víry“ nebo dokonce „rozštěpení Církve“⁷⁰ – až do reformace, která hned od počátku našla miliony přívrženců a v dalším průběhu jí padly za oběť celé dříve katolické národy (Anglie, všechny skandinávské země, více než polovina Německa, Holandska, Švýcarska), a to ne snad pouze na jistý čas, ale navždy, až do dnešních dnů.

Jenom na první pohled se zdá, že pro Židy se neudálo nic – v *jejich smyslu* – „pozitivního“. Zpočátku s nimi, a to ještě po dlouhý čas, také na protestantství obrácená knížectví a království jednala podle toho, jakými byli a chtěli být: zarputilými nepřáteli Krista a křesťanství. Zůstávali vyloučeni z křesťanské – jak katolické, tak protestantské – společnosti; tu i tam byli také nadále předmětem sporadického tvrdého pronásledování.⁷¹

Ve skutečnosti se však přesto něco rozhodujícího změnilo: počet *nepřátelských* religiálních vyznání v hranicích křesťanského Západu (!) se rázem zvětšil. Předtím to byli *výhradně Židé* (odhlédneme od místních nebo regionálně dočasně živých, judaizujících sekt jako valdenští, kataři a albigenští); nyní k nim přistoupila řada protestantských „církví“, jejichž počet navíc rychle rostl. Jestliže je z počátku mohla katolická strana všechny házet do jednoho pytle jako „protestanty“, ty se dílem i zuřivou silou zbraní a vzájemným přísným separováním staraly o to, že nakonec byly vnímány jako oddělené „konfese“. Duševně-duchovní, religiální jednota Západu byla – ne „narušena“, jak se to židovsko-zednářsky kontrolovaná historiografie často snaží bagatelizovat, nýbrž

---

⁶⁸ To mělo asi znamenat, že papež králi poukázal na desatero přikázání z knihy Exodus, kapitola 20, které zní „nezcizoložíš“!

⁶⁹ Beth-Zion Abrahamsová, *The Jews in England. A History for Jewish Children*, London 1950, str. 90.

⁷⁰ Poslední výrok však musí být odmítnut, protože *jediná*, katolická a apoštolská Církev Ježíše Krista – římsko-katolická – právě vzhledem ke své *zásadní jednotě* nemůže *být štěpena* resp. být pak *rozštěpena*!

⁷¹ Přesto Schopen str. 85 (ovšem rozdílně od Kasteina str. 463 „... německé státy, stojící v čele reformace, Sasko a Hessensko, se také staví do čela potírání Židů“) tvrdí: „V zemích protestantské Unie, které v Židech vidí spolu pronásledované protireformací a v marranech oběti španělské i papežské inkvizice, nachází Židovstvo klid a ochranu...“

naopak – *rozbita*.

Církev a křesťanský, tj. katolický stát, tvořily až dosud zcela přirozeně jednotu. Byl to vedle papeže především katolický císař Karel V., kdo se od roku 1521 mnohokrát snažil – bohužel marně – o obnovu jednoty víry.

„Ve svých představách,“ říká Joseph Lortz, „které rozhodně nezůstaly pouze v oblasti teorie, nýbrž vyvolaly politickou moc, žila myšlenka *jednoho* křesťanstva, jehož *jedinou* skutečnou hlavou, světskou, byl císař, dalekosáhle spolupracující s hlavou duchovní.“⁷² – S reformací zničenou jednotou víry padla také definitivně státní jednotnost.

Ne snad že by do té doby byl v Evropě jeden jediný katolický stát: Francie měla již dávno svého vlastního krále, a stejně tak Anglie i řada dalších zemí. Mezi těmito zeměmi resp. jejich vládci byly stále znovu nepřátelské spory, které vedly k válečným konfliktům. Nicméně šlo výhradně o *mocensko-politické* rozpory... Nyní katolickému Západu přibýly zcela nezvyklé rozpory, rozpory *religiózní* povahy! A tím těžší, že byly trvalé. Zhruba století stále znovu se rozhořívající náboženské války měly nevyhnutelný následek, vrcholící v podobě veliké části Evropy pustošící třicetileté války (od 1618).

Ve westfálském míru 1648 se jako dříve trvajícím napětím v poreformátorské Evropě nestalo jinak pánem, než všeobecným přijetím principu „*Cuis regio, eius religio*“ – koho země, toho náboženství“. Že se tento princip nedal udržet, bylo již dlouho vidět ve Francii, kde se rozšířili stoupenci Kalvína, tzv. „hugenoti“.

„Zakrátko tvořice stát ve státě, udrželi se v dlouho zuřících hugenotských válkách (1562-98) se střídavým úspěchem a nakonec v tolerančním ediktu z Nantes 1598 a omilostňujícím ediktu z Nimes 1629 dosáhli s jistými omezeními i náboženské a kulturní svobody.“⁷³

Ve Francii byl tím – vzdor obrovské většině katolického obyvatelstva – poprvé zlomen princip katolického státu. Také protestanti, příslušníci jednoho z falešných náboženství (!), měli již téměř neomezený přístup k společensky resp. politicky vlivným postavením, mohli svůj kult otevřeně provozovat, pro své bludné učení veřejně agitovat, atd.⁷⁴ V ostatních reformací postižených částech Evropy (pouze Itálie a Iberský poloostrov zůstaly z větší části ušetřeny) měla ta samá „náboženská svoboda“ pro různé protestantské sekty postupně zabírat místo, pokud je bez dalšího přímo neovládly a pravou Církev Kristovu – často i krvavě – nepotlačovaly.

Pro Židy a jejich dlouhodobý, na staletí vypočítaný plán přemožení autentického křesťanství, tj. římsko-katolické Církve, byla tedy jimi inspirovaná „reformace“ hned několikrát obrovským úspěchem.

1) Jimi potlačení katolíci poprvé od sklonku antiky, tedy od časů otevřeně judaizujícího (!) římského císaře Juliána Apostaty, byli nyní na mnoha místech znovu v roli až k mučednictví pronásledovanými (v Anglii, Holandsku, Švédsku, v Čechách atd.).

2) Jako protivník (jediné pravé) Kristovy Církve stáli nyní Židé v jedné řadě s ustavičně rostoucím počtem jiných protikatolických náboženských společenstev *uvnitř Zá-*

⁷² Lortz, str. 268, zvýraznění v originále.

⁷³ *LThK*, heslo Calvin..., „Jean“.

⁷⁴ Teprve roku 1685 – kdy již po generaci působil změnu mentality a vytvářel trvalé skutečnosti – byl francouzský toleranční edikt (přinejmenším formálně právnicky) odvolán, nicméně 1787, tak říkajíc v předvečer Francouzské revoluce, znovu nabyl platnosti.

padu: luterány, zvingliány, kalvinisty, novokřtění, anglikány, etc. Jim a jejich protikřesťanským pletichám mohla jejich hlavní odpůrkyně, římsko-katolická Církev, nyní věnovat pouze zlomek své dřívější pozornosti. – *Korunní svědci*: a) Židovský autor Felix Goldmann, který k tomu poznamenává: „... Prakticky se však mezi katolickou a evangelickou církví rozpoutaly prudké spory a krvavé války, takže již nezbyvaly moc a čas věnovat plnou pozornost potírání Židovstva.“⁷⁵ b) Židovský historik Bernard Lazare, který lakonicky konstatuje: „Protestanti umožnili zapomenout na Židy; jejichž existence hrozila staré koncepci katolického státu, a byla to právě tato prastará koncepce, která protestantům Francie, Itálie a Španělska vynášela pronásledování, identické s tím, jímž trpěli Židé.“⁷⁶

3) V té míře, jakou se samy ještě většinově katolické (ale opačně i většinově protestantské) státy viděly nakonec nuceny ponechat různým křesťanským „konfesím“ více či méně stejnou „náboženskou svobodu“, mohli Židé doufat, že konečně i oni dosáhnou také své „náboženské svobody“ a tím odedávna vytoužené podvrtné *volnosti pohybu* po křesťanském Západě, a katolický stát – pokud vůbec ještě existoval – definitivně odstranit. – *Korunní svědek*: poznovu Felix Goldmann, který velmi spokojeně konstatuje: „Tyto události byly pro historii nenávisti k Židům přirozeně nanejvýš významné. Na jedné straně ztrácela Církev *skutečnou moc*, neboť rozdíl mezi jí a Židovstvem se přeměnil v politiku vnějšího útlaku, na druhé straně však – jakmile moc náboženství oslábla – téměř úplně zmizelo vědomí ceny obviňování Židů, které Církev předkládala.“⁷⁷

4) Samotný protestantismus svým – teprve židovskou stranou vnuknutým! – subjektivismem (každý „křesťan“ si nakonec musí Bibli vykládat sám a za výsledek se odpovídat jen svému „svědomí“) rozhodně přispíval k postupnému formování a *uznávání* principu „svobody svědomí“, tj. „náboženské svobody“. – *Korunní svědek*: a) rabín Salomon Formstecher († 1889), jehož příslušné teze Kurt Wilhelm shrnul následovně: „Misie“ křesťanství a islámu „je tím, co etické hodnoty Židovstva šířilo do pohanského světa a vlastní pohanské prvky sublimovalo v ustavičném vývoji. Tuto úlohu vykonávalo protestantské křesťanství v mimořádné míře“;⁷⁸ – b) židovský filosof Hermann Cohen († 1918), jehož zhodnocení jeho jmenovec Arthur Cohen podává takto: „Protestantská reformace znamená ... konec ‚starého člověka‘ klasické a katolické tradice. Nový člověk moderního světa – protestant v křesťanstvu a liberál v Židovstvu – spočívá na obnově ideálů a tužeb, které definovalo biblické Židovstvo“;⁷⁹ c) znovu Felix Goldmann, když soudí: „Zcela jistě proti vůli Luthera, jeho předchůdců i následovníků, bylo jím rozpoutané hnutí příčinou, že postavení víry se zcela změnilo a bylo vytlačeno ze svého ústředního vládnoucího místa. A to platí jak teoreticky, tak prakticky! Teoreticky byl pevný rámec Církve roztržěn, křesťané se stavěli mimo církevní organizaci, a na místě světové moci papeže uznávali pouze své svědomí jako nejvyššího soudce v religiózních záležitostech. Nárok katolické Církve být tou jedinou spásnou,

⁷⁵ Felix Goldmann, *Vom Wesen des Antisemitismus* (O podstatě antisemitismu), Berlin 1928 (reprint Bremen 1985), str. 50.

⁷⁶ Lazare, str. 79.

⁷⁷ Goldmann, str. 52; zvýraznění v originále.

⁷⁸ Kurt Wilhelm, *Jüdischer Glaube. Eine Auswahl aus zwei Jahrtausenden* (Židovská víra. – Výběr ze dvou tisíciletí), Birsfelden-Basel bez dat., str. 339; zvýraznění doplněno.

⁷⁹ Cohen, str. 79.

se stále rychleji měnil jen v slabě protestující. Bylo možné dosáhnout *věčné blaženosti různými cestami...*⁸⁰ – v konečném důsledku i židovstvím!

7. Mezihra: ústava Spojených států amerických

Tendenčně prožidovský historik Jürgen Thorwald klade spojovník mezi reformaci a ústavu Spojených států, když si – s pohledem na příslušnost domněle stále ještě „vyloučeného“ národa – bystře všimá,

„že Luther vzdor vší nenávisti, kterou na Židy vychrlil, jim děkuje za první průlom do všechno utiskující fronty jejich největšího římského nepřitele. V bouřích reformace zažili řečený průlom a počátek vzniku množství religiózních konfesí, které Židé zachránili před zánikem v křesťansko-židovské zdrcující válce, a na americké půdě vytvořili základ pro své religiózní i lidské osvobození“.⁸¹

A skutečně také byl sever „Nového světa“, na rozdíl od Střední a Jižní Ameriky, od počátku dobýván a osidlován zcela převážně protestanty všech možných konfesí, kteří byli „nesnášenliví“ jak vzájemně, tak i z počátku k jen velice málo katolíkům – a přesto v občanském životě museli spolu vycházet. Taková situace tedy tvořila ideální živnou půdu pro relativně rychlý vznik ideologie světonázorově „neutrálního“ státu.

Většina židovských autorů se také shoduje v tom, že USA již v roce svého založení (1776) téměř perfektně uskutečnily to, o co reformace sice v Evropě usilovala a začala, ale na dřívě katolickém Západě měla dokončit teprve francouzská revoluce a její zlé následky – religiózně zcela „neutrální“, tj. laicistický stát, v němž takto emancipované Židovstvo a nikým již neobtěžované zednářstvo také okamžitě – a současně *modelově* pro Evropu – obsadily téměř všechny klíčové pozice, které až na nevýznamné sporadické výjimky také již nikdy nepustily z ruky! Odtamtud potom mohly nyní uskutečňovat své podvrtné dílo ustavičného potírání, oslabování a postupné „judaizace“ pravé Kristovy Církve, i když také jak náleží nakonec plnou silou napadaly i ostatní, silně roztržštěné protestantské „křesťanstvo“.

O „judaizaci“ se ovšem dá mluvit už jenom v uvozovkách, protože pod znaménkem tzv. „osvícenství“, spuštěného židovsko-kabbalistickou elitou a jejím, z odpadlých křesťanů se rekrutujícím rozenkruciánsko-zednářským doprovodem, podléhala i sama masa středo, jiho a západoevropského i severoamerického Židovstva pokračujícímu zesvětšřovacímu (= sekularizačnímu) procesu, protože již nebylo schopné pevně lpět na dávných vnějších religiózních obyčejích.⁸²

„Judaizace“ křesťanstva od nynějška neznamenal nic jiného, než: a) pomalou, ale hluboko sahající změnu katolické nadpřirozeně zjevené víry v radikálně zploštěné, pozemské, a nakonec už jen na lidském „konání“ založeném učení spásy a b) postupné zapřahání – shora cílenou osobní infiltraci – hierarchie katolické Církve (avšak i všech ostatních „církví“) a vtělení do tajné, ale houževnatě krok za krokem cílevědomě užívané strategie zřízení jedině – židovsky dominantní – světové vlády, která by panovala nad celým, jedním jediným světovým státem, v němž by mělo současně existovat také

⁸⁰ Goldmann, str. 50.

⁸¹ Jürgen Thorwald, *Das Gewürz. Die Saga der Juden in America* (Kořen. Sága Židů v Americe), Locarno 1978, str. 147.

⁸² Pouze ve východní Evropě zůstalo skutečně *religiózní* Židovstvo ještě do konce 19. století v zásadě neporušené.

jedno jediné, všemi přijímané „náboženství“, tedy „vzývání šelmy“ Apokalypsy! Tudíž „judaizace“ už jen v novém, židovsko-liberálním, zednářsko-hoministickém a nakonec kabbalisticko-satanistickém smyslu.

Vraťme se však k založení Spojených států ve znamení prakticky neomezené „náboženské svobody“. Pro Jürgena Thorwalda je „otevřenou otázkou“, jak dalece američtí Židé roku 1776 poznali, jaký význam pro jejich budoucí osud byl zakotven ve slovech Deklarace nezávislosti. Hned ovšem dodává:

„Jen málokterí jako Jonas Phillips ve Filadelfii si byli bezpečně vědomi tohoto významu, protože jednu z prvních tištěných kopií Deklarace v židovském překladu poslal příteli do Amsterdamu...“⁸³

Vůbec nezáleží na tom, zda si *všichni* američtí (*i evropští!*) Židé byli vědomi světodějného významu tohoto kroku pro jejich talmudisticko-sekularizující světovládu; stačí, že o tom věděla jejich duchovní elita. A že židovská elita si toho byla dobře vědoma, je mimo jakoukoli pochybnost, protože to ona nakonec *inspirovala a kontrolovala* jí na scénu vyvolané *zednářstvo*, a americká Deklarace nezávislosti byla jednoduše – což také již nikdo nepopírá⁸⁴ – prvořadým výrazem zednářské, tedy krypto-židovské (!) ideologie. Musela jí nezbytně být, pomyslíme-li, že – podle zednářského kronikáře Jürgena Holtorfa – již ve válce za nezávislost

„20 z 22 Washingtonových generálů bylo zednáři, stejně jako 104 ze 106 štábních důstojníků“, a později také „13 guvernérů zakládajících států i celý první Washingtonův kabinet“.⁸⁵

K dvoustému jubileu založení amerického státu se v roce 1976 americký rabín Simon Greenberg, jistě ne bez důvodu (!), nechal až příliš nadšeně slyšet takto:

„Jako bylo Desatero přikázání, dané lidu Izraele na úsvitu jeho dějin v poušti Sinaje, obsahujících vztah s Bohem, stejně tak věřím, že úvodní paragraf Deklarace nezávislosti, kterou americký lid (1776) obdržel skrze své reprezentanty, byl znamením spojení s Bohem.“⁸⁶

Abba Eban, spoluzakladatel státu Izrael a v letech 1960 až 1974 člen různých funkcí izraelského kabinetu, popisuje občanský status severoamerických Židů *před* resp. *po* tamní Deklaraci lidských práv následovně:

„V předvečer války za nezávislost, se v třinácti provinciích mohli cítit relativně bezpečně. Měli svobodu v náboženských a hospodářských věcech i jistá politická práva. ... Během první poloviny 19. století zmizely již v Americe všechny stopy uzákoněné diskriminace lidí v hospodářském, politickém a společenském životě národa.“⁸⁷

Za *definitivní* zrušení své „diskriminace“ děkovali Židé zednářské ústavě z roku 1776, která byla ovšem naprosto myslitelná pouze na reformaci náboženským mnoho-

⁸³ Thorwald, str. 94.

⁸⁴ Dokonce i v münsterském městském listu „Münster-Magazin“ z dubna 1989 se na str. 18 jasně říká: „... také americká Deklarace nezávislosti z roku 1776 dýchá zednářským duchem. Nejméně 50 z 56 signatářů se znalo ke ‚královskému umění‘.“

⁸⁵ Cit. podle: Hermann Neuer, *Die Freimaurer – Religion der Mächtigen* (Zednáři – Náboženství mocných), Berneck 1991, str. 26.

⁸⁶ Cit podle: Thorwald, str. 93 ad.

⁸⁷ Abba Eban, *Dies ist mein Volk. Die Geschichte der Juden* (Toto je můj národ. Dějiny Židů), Zürich 1970, str. 242 ad.

násobným rozerváním „křesťanstva“ důkladně připravené půdě, o čemž hebrejský historik J. Kastein nenechává sebeméně pochybovat:

„V Severní Americe, která nemá žádné církevní tradice [!], jsou znatelné jenom z Evropy zavlečené zbytky odporu vůči Židům [!!]. Nepřítomnost církevní výchovy se projevuje již v rozhodujícím momentu amerických dějin, ve válce za nezávislost (1775-1783). Židé se této války účastnili, většina na straně bojovníků za svobodu. A je téměř samozřejmé, že také zde Žid, Chaim Salomon, musel financovat revoluci. Rovnoprávnost Židů tu nepředstavovala žádný zvláštní problém. Byla zde již implicitně v Deklaraci nezávislosti z roku 1776: ‚Všichni lidé jsou stvořeni rovnými, a všem propůjčil stvořitel jistá nezczizitelná práva: právo na život, svobodu a štěstí...‘ Tedy vidíme: zde mluví náboženství, ne církev [!!]. Formulace v unijní ústavě byla pak jen důsledkem: ‚Žádnému člověku, uznávajícímu boží existenci, nesmí být zákonem odepřena občanská práva, a stejně tak pro své religiózní přesvědčení nesmí být vystaven žádnému útisku.‘ Tím Amerika vymazala z dějin emancipaci⁸⁸ – tedy že židovská emancipace dosáhla svého cíle v dřívě již do početných frakcí rozštěpené „křesťanské“ (namísto kdysi jednotné katolické) společnosti a jejím státu! Stejně tak to vidí židovský historik E. Schopen:

„Přistání Janovana Kryštofa Kolumba na novém kontinentu na druhé straně Atlantiku v roce 1492, a 4. červenec 1776, den prohlášení nezávislosti 13 severoamerických koloniálních států, jsou milníky na cestě k politické svobodě evropského Židovstva [!], které v této největší zemi na Západě [!!] konečně má záruku své nezczizitelné existence.“⁸⁹

Nejen existenci, nýbrž vzhledem ke své finanční moci spolu s talmudistickou bezohledností vůči „gójům“ současně tím již také „*dominanci* nad společností a státem“. A skrze Schopenovo výstižné konstatování, „duchovně-historický“ význam tohoto vývoje vyvolával mj. „zpětné působení na ducha Evropy, který nyní také v politické oblasti zlomil okovy reakce“, ⁹⁰ budeme již připraveni na příští úder židovsko-zednářské revoluce proti křesťanskému Západu:

8. Druhý úder: francouzská revoluce

Mezi historiky všech odstínů je nesporné, že francouzská revoluce z roku 1789 poprvé přinesla evropským Židům na široké frontě „emancipaci“ (obvykle chápanou jako osvobození z křesťanského „útlaku“ resp. „diskriminace“). Abychom zjistili něco o židovském podílu na této zuřivé, ba krvavé protikřesťanské revoluci, musíme se ovšem obrátit na židovské autory. Také oni – z pochopitelných důvodů! – neukazují příliš velkou lásku k informování, jsou však důsledkem své specifické formulace téma *židovských dějin* zásadně nuceni přinejmenším prozradit něco *víc*, než jejich kolegové, kompetentní pro „všeobecné“ dějiny.

Zatímco tedy Schopen staví do popředí zpětné působení (zednářské) ústavy USA na Deklaraci lidských práv a od ní neoddelitelnou židovskou emancipaci francouzské re-

⁸⁸ Kastein, str. 528.

⁸⁹ Schopen, str. 76.

⁹⁰ Tamtéž.

voluce,⁹¹ podává E. B. Cohen blíže jinou, evropskou „vývojovou linii“:

„Vývoj byl nezadržitelný. Co již Johannes Reuchlin prorokoval, co Mendelssohn pro sebe duchovně předjímal, co šlechtný císař Josef II. svým tolerančním patentem (1781/2) státoprávně začal, to pak bylo francouzskou revolucí (1789) naráz dovedeno k jasnému konci: emancipaci Židů... Abbé Grégoire, Mirabeau a další požadovali napravení tisícileté křivdy. Byla to emancipace z logických důsledků, protože dogma revoluce – volnost, rovnost, bratrství – to vyžadovalo.“⁹²

Toto „dogma“, jak Cohn výstižně říká, bylo však – což on ovšem zamlčuje – „dogmatem“ plně židovsky inspirovaných a kontrolovaných zednářských lóží. Bez ohledu na skrytou, nesmírně horlivou podvratnou činnost ve Francii před rokem 1789, zde byly současně i zjevné akce ve prospěch občanského zrovnoprávnění (= emancipace) Židů. Vypráví o tom na příklad Abba Eban:

„K nejvýznamnějším průkopníkům v boji o rovnoprávnost patří Cerferr (1730-1793), který jako jeden z prvních francouzských Židů podlehl vlivu nové, v Německu Mendelssohnem a jeho okruhem propagované myšlenky. Jako francouzský vojenský dodavatel se těšil jistým privilegiím. ... Kvůli přesvědčení veřejného mínění nechal tento činorodý muž kolportovat po celé Francii výtisky ‚Obrazy židovského lidu‘ Christiana Wilhelma Dohmse. ... A hrabě Mirabeau (1749 až 1791), inspirován četbou Mendelssohnových spisů, se r. 1787 v stati ‚O Mendelssohnovi a politické reformě Židů‘ postavil na jejich stranu.“⁹³

Nepochybně ještě zajímavější je Kasteinův, bohužel pouze paušální poukaz na „aktivní účast zvláště pařížských Židů v Národní gardě, v politickém klubu a obranných válkách, jejich materiální přispívání k revoluci, obětí na bitevním poli i pod gilotinou“⁹⁴ ...!

Přestože se tentýž Kastein domnívá muset si postěžovat, že to všechno „nezlepšilo“ postoj masy obyvatelstva k Židům, tak jeho kolega Schopen (čímž se historické pravdě rozhodně blíží) triumfuje:

„V samotné Francii se však nyní realizuje to, co zářivý vzor svobody, Amerika Spojených států, již má od své nezávislosti: Židé vstupují do úřadů státní správy. Stávají se důstojníky Národní gardy. S občanskou rovnoprávností se to v každém ohledu bere vážně.“⁹⁵

A bylo to skutečně „v každém ohledu“ *vážné* – pro dosud převážně katolický charakter státu a tudíž i pro katolickou Církev ve Francii! Avšak nejen tam, nýbrž i všude v Evropě, kde se ideje resp. „ideály“ francouzské revoluce díky zednářstvu obvykle prosazovaly rovněž „revolučně“ – také a právě v ostatních, reformací dosud ušetřených románských zemích. Bernard Lazare, přestože sám Žid, to bez okolků ukazuje jako sotva kdo druhý:

⁹¹ Srv. Schopen str. 127 (zvýraznění doplněno): „Když 4. července 1776 Prohlášení nezávislosti 13 britských koloniálních států vyhláší svobodu člověka a zásadu suverenity lidu, a tím dává *rozhořet jiskram*, které podpálily Evropu, hrají 2 000 Židů koloniálních států v sedmileté osvobozovací válce významnou roli. Ústava z roku 1789 jim přináší plnou emancipaci, ještě než byla vyvolána francouzská revoluce v Evropě.“

⁹² Cohn, str. 89.

⁹³ Eban, str. 206 ad.

⁹⁴ Kastein, str. 539.

⁹⁵ Schopen, str. 96.

„Toho dne, kdy Žid začal zastávat (státní-) občanské funkce, byl křesťanský svět zasvěcen zániku; to je přesné, a antisemité, kteří prohlašují, že Židé zničili pojem státu, by mohli plným právem říkat, že vstup Židů do společnosti symbolizoval zničení státu, a zdůrazňují, křesťanského státu.“⁹⁶

Židovští historici, trapně dotčení, že musejí zmiňovat ten nebo onen židovský detail údajně „francouzské“ revoluce 1789, obvykle spěchají židovskou roli okamžitě relativizovat, nebo ji, jako dokonce zednářskou, přecházejí naprostým mlčením.⁹⁷ Kdo je odhodlán zabrat se trochu hlouběji do historie, všude narazí na zednáře jako skrytou frontovou organizaci Izraele. A na samotný Izrael...! To si v omezeném rámci našeho spisku ukážeme pouze na dvou příkladech.

Tak je zde nejprve Joseph Kastein, který ze samé horlivosti sám sobě podráží nohy, když se na jedné straně snaží zakrývat směrodatný podíl samotného Židovstva na své revolučně prosazené emancipaci, na druhé straně však běduje nad osudem Židů v církevním státě:

„V Římě to fatálně kolísalo sem a tam. Protože revoluce ve Francii tísnila Církev, tiskl papež své Židy. Když ten byl v únoru 1798⁹⁸ sesazen generálem Bertiérem, udělili Francouzi Židům v ‚Římské republice‘ občanská práva. Když pak neapolské panství vystřídalo francouzské, byli Židé za svou účast na revoluci postiženi těžkými finančními pokutami (1799). Jakmile byl církevní stát 1809 přivtělen k Francii, dostali opět rovnoprávnost, kterou však znovu s návratem papeže 1814 ztratili. To samé kolísání sem a tam se odehrávalo rovněž v Benátkách a Padově.“⁹⁹

Tím Kastein nechtě přiznává hned několik věcí: 1) Radikálně proticírkevní revoluce tedy skutečně děkovala *rozhodujícím* židovskému vlivu, protože proč by jinak papež tak říkajíc z pomsty tiskl „své Židy“!? 2) Jestliže se Francouzi v církevním státě okamžitě po „sesazení“ papeže tak důrazně starali o emancipaci Židů, musela být židovská moc v revoluční resp. porevoluční Francii značně větší, než nám Kastein předkládá k věření! 3) Jestliže se od roku 1806 pod údajně znovu Židy utlačujícím (!) Napoleonem¹⁰⁰ stalo ještě 1809 to samé, usvědčuje se zde Kastein sám ze lži; co by asi na Židovstvu a zednářstvu *skutečně nezávislému* Napoleonu Bonapartovi záleželo na občanské svobodě Židů v církevním státě!?

Nicméně náš druhý příklad ukazuje mnohem názorněji existenci tajné moci ještě za revoluční dění ovládajícími lóžemi. Byl to vedle odpadlého kněze Henriho Grégoireho především hrabě Gabriel Honoré Riquetti de Mirabeau, který nejen – jak již bylo zmíněno – v přípravném období revoluce vystupoval veřejně za emancipaci Židů, nýbrž ji také okamžitě v revolučním Národním shromáždění znovu přednesl na pořad dne.¹⁰¹ Čemu se však oficiální – židovská i nežidovská – historiografie snaží pečlivě vyhnout,

⁹⁶ Lazare, str. 177.

⁹⁷ Jen B. Lazare zde představuje chvályhodnou výjimku, přestože i on rozhodující roli lóží v šíření, provádění a institucionalizaci revoluce podhodnocuje.

⁹⁸ Takové je správné datum; v originále stojí omylem 1789!

⁹⁹ Kastein, str. 549.

¹⁰⁰ Srv. tamtéž, str. 539-548.

¹⁰¹ Thorwald str. 159 zmiňuje, že Marabeau „roku 1789 v revolučním Národním shromáždění zvolal rozhodující slova: ‚Nemáme právo stěžovat si na mravní nedostatky (židovského) národa, protože jsou jen důsledkem našeho vlastního barbarství. ... Necht' se všude těší občanským právům, a oni sami od sebe vstoupí do řad prospěšných státních občanů.‘“

je následující: *Mirabeau byl již po mnoho let zednář a iluminát.*¹⁰²

Podle výsledků zkoumání francouzského historika a vynikajícího znalce zednářstva Bernarda Faye, tehdejší Velmistř francouzských lóží, vévoda Filip Orleánský, založil na podzim 1788 skrze prostředníka tajný kroužek, kam patřil mj. i Mirabeau, a v němž se zcela cíleně připravovala revoluce.¹⁰³ Dále je pozoruhodné, že ani tento elitářský klub vyvolených a speciálně do revolučních plánů „zasvěcených“ lóžových bratrů pořad ještě zjevně nepředstavoval poslední „instanci“ revoluce. Jak jinak by se mohlo stát, že Velmistř francouzského *Velkého Orientu* a (spolu-) iniciátor této přísně tajné *revolucionářské elity* jménem „Společnost třiceti“ (!) bez ohledu na své zdánlivě všestranně zajištěné zednářské mocenské postavení¹⁰⁴ (!!)) se na sklonku podzimu 1793 přesto stal obětí gilotiny (!!!), zatím co ostatní, mnohem méně prominentní, ale zjevně potají ještě daleko vlivnější lóžoví bratři jako např. jistý pan de Monville byli ve stejnou dobu pod neviditelnou ochrannou rukou, která podle stavu věci může být identifikována výhradně s nějakými tajnými exponenty tehdejší (a což teprve dnešní) finanční moci, tj. se židovskou finanční elitou?

O řečeném panu Nicolas-François Racine de Monville, který potomstvu zanechal dodnes navštěvovaný, zednářsko-okultními symboly doslova prošpikovaný park („Désert de Retz“) kousek od Paříže, informuje Dominique Setzepfand, a jím vylíčené scény opravdu vydají za celé knihy!

„Dekret s jeho obviněním zasáhl Filipa-Egalité¹⁰⁵ jako blesk z čistého nebe, když se o něm 4. dubna 1793 dozvěděl. Dejme slovo historikovi Edouardu Fournierovi: „V momentě, kdy mu Merlin de Douai sám předal zprávu, že jeho konec je rozhodnutá věc, hodoval pokojně se svým přítelem, panem de Monville. „Vel-

¹⁰² Srovnej Joachim Christoph Bode, *Journal von einer Reise von Weimer nach Frankreich im Jahre 1787. Herausgegeben sowie mit einer Einleitung, Anmerkungen, einem Register und einem dokumentarischen Anhang versehen von Hermann Schüttler* (Zpravodaj o cestě z Výmaru do Francie v roce 1787. Vydal a úvodem, poznámkami, rejstříkem a dodatkem dokumentů opatřil Hermann Schüttler), Neuried 1994, str. 35 pozn. 89, kde Schüttler k Mirabeauovi poznamenává: „S řádovými jmény ‚Adramelech a/nebo ‚Leonidas‘ je v různých seznamech uveden jako iluminát. Zednářem se stal 1776 v Amsterdamu.“

¹⁰³ Srv. Bernard Fay, *Ludwig XVI. Der Sturz der französischen Monarchie* (Ludvík XVI. Pád francouzské monarchie), München 1989, str. 383: „S aktivními živly, jež bylo možné vybrat z různých lóží, vytvořil bojovou jednotku, ‚Společnost třiceti‘, která měla z počátku dvanáct, poté třicet a později ještě více členů. Všichni byli horliví a bojechtiví. ... Tomuto sdružení se nabízelo všechno: talent, konexe, peníze, respekt, společenský vliv, filosofické zásady i nadšení. K přijetí bylo třeba souhlasu všech členů, shromáždění se konala vždy v neděli, úterý a pátek od pěti do deseti hodin.“

¹⁰⁴ Srv. tamtéž str. 384: „Díky svému postavení jako princ královského rodu, hlavní kapitalista Francie, díky držení pevnosti v centru Paříže, Palais Royal, v němž byla policie bezmocná, díky zřízení vlastního sekretariátu v Choderlos de Laclos, muž, který byl autorem nemravného spisu ‚Liaisons dangereuses‘, byl dále ústředím a průkopníkem, který díky Mme. de Genlis, jež Filipovi umožnila přístup na tajná setkávání v rue de Bellechasse s těmi, jež nesměli být kompromitováni, s Mirabeauem, Desmoulinsem, Dantonem atd., – díky čemuž všemu tomu zůstával vévoda de Orleáns pánem hry.“ – Až příliš pozdě však poznal zrádný synovec krále, že rozhodně již nezůstal „pánem hry“: 5. února 1793, deset měsíců před svou popravou, oznámil dopisem sekretáři Velkého Orientu vystoupení z lóže s odůvodněním, že „v době, kdy nikdo nic netušil o revoluci, se spojil se zednářstvem, které mu bylo stejným obrazem rovnosti, jako byl parlament obrazem svobody. Nyní však opouští svět zdání a vrací se nazpět do skutečnosti“. (Wilhelm Mensing, *Der Freimaurer-Konvent von Wilhelmsbad vom 14. 7. bis zum 1. 9. 1782 am Vorabend der französischen Revolution von 1789*, Bayreuth 1974, str. 62.)

¹⁰⁵ Takto – „Filip-Rovnost“ – si říkal vévoda de Orleáns, dokud byl Velmistřem Velkého Orientu!

ký Bože!‘, zvolal, když Merlin přišel, ‚mě, mě postihnout takovým dekretem. Jaký to nevděk! Taková hrůza! Co na to říkáte, Monville?‘ Ten, jehož celá pozornost se právě zaobírala uzeným mořským jazykem a spokojeně jej pokapával citronovou šťávou, mu nezáučástně odpověděl: ‚Ano, je to hrozné, můj pane, ale co chcete? Dostali od Vaší Výsosti všechno, co k tomu potřebovali mít; už jim nemůžete dál sloužit a dělají s Vaší Výsostí to, co teď já s tímhle vymačkaným citronem.‘ Odhodil slupky do krbu a upozornil knížete, že ‚mořský jazyk se má jíst teplý‘.“

Co čtenáři, nehledě na neuvěřitelnou politickou naivitu vévody de Orléans, bere dech, je nelidská chladnokrevnost pana de Monville a jeho cynismus, který doslova mrazí krev v žilách. Dozvídá se o vznesení obžaloby na svého přítele, která tehdy znamenala rozsudek smrti bez odvolání. Nehnul ani brvou a pokračoval nerušeně v hodo-
vání! A přesto ví zcela přesně, že rozsudek smrti nad knížetem nevyhnutelně zahrnuje také jeho rodinu, jeho přátele a blízké, mezi něž je počítán i on sám. To by člověka přinejmenším připravilo o chuť k jídlu. Každý normální člověk by oběť tak hrozného osudu utěšoval. On však pro tolik postiženého přítele nemá nic jiného, než děsivé podobenství vymačkaného citronu, který se po upotřebení vyhazuje. Filip-Rovnost byl krátce poté zatčen a dopraven do Marseille. Avšak pan de Monville nebyl podle všeho nijak skutečně obtěžován, protože zatím co Orléans byl již v listopadu 1793 zkrácen o hlavu, přišel mu až 17. května 1794 zatýkácí rozkaz. Monville tedy měl všechny dů-
vody vychutnat si mořský jazyk.

„Pak začíná jeho zdánlivé ústraní. ... Protože neuprchl, a nevypadal, že by se chtěl opravdu skrývat, bylo snadné nalézt jeho stopu. Zpočátku mu byl vykázan pobyt v Saint-Nom la Bretèche, kousíček od jeho oblíbeného Désert de Retz. Poté byl vzat do vazby v Talaru, kde jej drželi s až udivujícími ohledy. Nechával si zvenčí donášet svá jídla, hrál si s míčem, četl, a zabíjel čas, dokud komedie trvala. Vždyť se také mohlo jednat jen o komedii. Podle všeho se mu nic špatného nestalo kromě období od 17. května do 5. srpna, tedy méně než tři měsíce! Celá země se chvěje před hrůzovládou. Je to panství udavačství, černých listin, svévolných zatýkání, masových odsuzování a proudů krve na popravišti... Pan de Monville tráví poklidné léto za udivujících podmínek, zatím co ostatní, nacpaní do špinavých hladomoren, se chvějí při vyslovení svého jména. Krátce poté byl propuštěn a vedl dál svůj diskrétní život ve službách velkého díla, o němž záhadné výtvary jeho pouště¹⁰⁶ představují jen viditelné a stěží rozluštitelné hieroglyfy.“¹⁰⁷

Potud naše malé, ale velice poučné odbočení k tématu „kdo skutečně vězí za revolucí z roku 1789?“. Nepřímou odpověď na otázku dal 22. září 1892 také francouzský velkorabín Honel Meiss. Na den přesně o sto let dříve revoluční konvent povolal francouzskou republiku, a kromě toho zahajovalo Židovstvo v tomto roce 1892 svůj novoroční svátek „Roš Hašana“ náhodou rovněž 22. září! Tedy dostatečný důvod pro nejvyššího židovského duchovního Francie obě události vzájemně spojit a pronést jubilejní řeč, z níž si ocitujeme několik pasáží, které mluví samy za sebe:

„Milí posluchači, důsledkem šťastné shody Francie na náš ‚Den vzpomínky‘

¹⁰⁶ Název jeho sídla a parku „Désert de Retz“ znamená v překladu „Poušť v Retz“.

¹⁰⁷ Dominique Setzepfandt in: „Sous la bannière“ č. 64 (březen/duben 1996), str. 22 ad.

oslavuje přeslavné jubileum! Jestliže to oceňuji bez jakékoli politické myšlenky, neostýchám se zdůraznit, že událost, jejíž stoleté jubileum přesně v tuto chvíli začíná v překrásném paláci, který zřídila ‚vděčná vlast velkým mužům‘, vyznačuje novou éru v dějinách naší země a jejích lidí! Revoluce, započatá na planoucím vrcholku Sinaje [!] za zvuků ‚šofaru‘¹⁰⁸ a burácivého hřmění, rozbila obrazy model [!!], svrhla tyrany z trůnu [!!] a změnila tvář světa. ... Všude byl neodolatel- ný tlak, a jednoho krásného dne, aniž by se pořádně vědělo jak, kolovaly mezi lidmi podivuhodné ideje, a obecné svědomí, oživené novým závanem, začalo odmítat minulost a protestovat proti jejím bludům, zneužíváním a excesům. Světa se zmocnil nesmírný soucit s osudem vyděděných, s malými a nízkými, s nimiž bojovali a trpěli. Nebyla blízko mesiánská doba?, a nezjeví se konečně vykupitel, aby již definitivně ze světa vyhostil nenávisť, zlobu, netoleranci, války i všechna společenská soužení? Věřilo se, že slyšíme volání proroků po zdánlivém mlčení osmnácti set roků [!]: ‚Nejsme dětmi jednoho a toho samého Boha? Proč si navzájem ubližovat?‘ (Malachiáš 2,10) Proč pro jedny radosti a požitky, a pro jiné práci a svízele. – 22. září 1792 bylo takřka korunováním nesmělých pokusů mnoha století [!] ve prospěch učení, které musí řídit moderní společnost, a zla- tými písmeny na průčelí našich veřejných monumentů září: volnost, rovnost, bra- trství! ... Bezprostřední výsledek tak netrpělivě očekávaného společenského pře- vratu byl nesmírný, především pro potomky Jákoba! [!!] ... V celých dějinách našeho národa není nic srovnatelného s nadšením při zjištění, že Bůh dopřál ví- tězství našim vojákům, bojujícím za právo a spravedlnost, nesoucím do daleka ušlechtilé a velkorysé ideje Francie dát jim vyklíčit na nehostinné půdě. ... Páno- vé, revoluce učinila svobodu svědomí [!] dědickým podílem všech občanů a na- psala na nové desky zákonů slavný článek, který se nás přímo týká [!]: ‚Nikdo nesmí být obtěžován pro své názory, včetně náboženských, za předpokladu, že jejich projevení neruší veřejný pořádek.‘ – Vím velmi dobře, že v dějinách bo- hužel byly chvíle nečinnosti, vedoucí k zamyšlení, skutečná sluneční zatmění. Ale to je, jak se říká jinde, ‚stinná stránka‘, je to, pokud se vám to lépe líbí, duch satana, bojující s duchem dobra a chystající krvavou odvetu; ano, je to poslední vzdech ‚nepřítele‘ v smrtelné agonii!¹⁰⁹

Můžete hádat, milí čtenáři, na jakého ‚nepřítele‘ to asi zde velkorabín mohl my- slet! Abychom vám to usnadnili, dáme závěrem znovu slovo židovskému historikovi Edmundu Schopenovi s *jeho* zhodnocením politicko-religiózních důsledků francouz- ské revoluce:

„Nový občanský věk vyhlásil lidská práva a toleranci učinil samozřejmým zá- kladem společnosti. Stát je utvářen lidem definovanou ústavou. Je laickým stá- tem, nezávislým na církvi, někdy od ní i zcela odloučen. ... Laický, občanský stát nepřipouští žádnou rozdílnou klasifikaci a zacházení se svými občany. Již není žádné potupné označování Židů a žádné ghetto. Stejně tak, jak křesťanské vyznání ustupuje pokojné koexistenci [!], musí také zmizet každé nepřátelství mezi křesťanstvím a judaismem. Náboženství jsou v občanském životě rovno- právná. Lessingův ‚Nathan moudrý‘ je evangeliem občanského věku [!]. Nikdo

¹⁰⁸ Roh, na nějž Židé v rámci své liturgie každoročně troubí k uvítání nového roku (!).

¹⁰⁹ Honel Meiss, *Religion & Patrie. Avec Lettre Préface de M. Georges David, Avocat, Président du Consistoire de Marseille*, 2. vyd. Paříž bez data (1922), str. 357-361.

neví, kdo má ten správný prsten. Ruku v ruce s religiózní tolerancí jde religiózní lhostejnost. Jako mechanistický obraz světa zkoumání přírody, zřiká se také laicistický stát nového věku každé nadpřirozené souvislosti... Církev mluví o ‚bezbožném‘ státě jako *antitezi k ideji křesťanství* [!!!].¹¹⁰

Velkorabínem stanovený „nepřítel“, kterému se nejkrásnější vymoženosti revoluce krajně nelíbí, ba nevyhnutelně se mu *musejí* nelíbit, je zde konečně pojmenován: Církev, a sice katolická!

9. Třetí a poslední úder: koncilní deklarace o náboženské svobodě

Zbytek příběhu bude v rámci předkládaného spisku podán stručně, protože všechny potřebné podrobnosti se lze dočíst v další knize autora.¹¹¹

Aniž bychom zde zdlouhavě popisovali, jak Německo, Rakousko i ostatní země kdysi křesťanského Západu v průběhu 19. století židovskou emancipací a s ní spojeným zničením toho, co z katolických států ještě zbývalo, byly různými cestami dovezeny k plánovanému cíli, uvedeme si vedle našeho židovského informátora Bernarda Lazare, který židovskou emancipaci přímo *identifikoval se zničením* katolických států, ještě dva další nepodezřelé svědky – oba ostatně také jeho současníky na sklonku 19. století.

Jedním z nich je upřímně obrácený a na katolického kněze vysvěcený židovský konvertita Augustin Lémann. Alain Kérizo cituje jeho „čtyřicet let po I. vatikánském koncilu“ (a krátce před jeho smrtí), tedy kolem roku 1910 sepsané konstatování:

„Devatenáct set let byl křesťanský lid díky pevné organizaci katolických států chráněn před nenávisť svého bratra. Ale nyní, kdy se tato organizace hroutí, se židovský národ stal mocným a smělým. Kráčí neustále dál, a křesťanský lid, podobně jako kdysi Jákob vyděšen zprávou o postupu Ezaua, má strach, stejně jako měl mírný a dobrý Jákob. A obává se právem.“¹¹²

Protestantský historik Heinrich von Treitschke dal následovně průchod své nespokojenosti nad jistými, tehdy již nepřehlédnutelnými dopady židovské emancipace:

„Co si židovští novináři v hanopisech a nechutných žertech proti křesťanstvu dovolují, je prostě pobuřující, a takové hanobení je národu našeho jazyka podáváno jako nejnovější výdobytky ‚německé‘ osvěty! Sotva bylo dosaženo emancipace, trvalo se drze na jejím ‚potvrzení‘; nyní se již požaduje doslovná parita ve všem a s každým, a nechce se nadále vidět, že my Němci jsme přece křesťanský národ a Židé jenom menšinou mezi námi: již jsme zažili odstraňování křesťanských obrazů, ba dokonce bylo požadováno zavedení slavení šábesu v [religiózně] smíšených školách.“¹¹³

Kde se jako ve Francii emancipovanému a navíc v lóžích dokonce otevřeně tón

¹¹⁰ Schopen, str. 72 ad.

¹¹¹ Rothkranz, *Die Konzilserklärung über die Religionsfreiheit. Ein Dokument des II. Vatikanums und seine Folgen* (Koncilní deklarace o náboženské svobodě. Dokument II. vatikánského koncilu a jeho důsledky), Verlag Anton A. Schmid, Postfach 22, D-87467 Durach.

¹¹² „Sous la bannière“, č. 65 (květen/červen 1996), str. 26.

¹¹³ Heinrich von Treitschke, *Ein Wort über unser Judenthum. Separatabdruck aus dem 44. und 45. Bande der Preußischen Jahrbücher* (Slovo o našem Židovstvu. Separátní přetisk ze 44. a 45. dílu Pruské ročenky), 3. Aufl. Berlin 1880, str. 4.

udávajícímu Židovstvu nedařilo Církev přímo státní mocí šikanovat,¹¹⁴ tam se alespoň ze všech sil snažilo sloužit svému nejvlastnějšímu cíli – staralo se, aby noviny, divadlo a film, které se během několika málo desetiletí prokazatelně dostaly do jeho vlastnictví resp. pod jeho kontrolu, začaly sloužit svému prvnímu a hlavnímu účelu, tj. „lidským právům“ a svobodě názorů i tisku: o (dříve nemyslitelné, ve 20. století však již otupělými katolíky rezignovaně za zcela „normální“ považované) beztrestné (!), neúnavné a divoce otevřené potírání katolické (resp. „křesťanské“) víry, katolické morálky, pravé Církve a její hierarchie.

Vždyť to všechno byly jen předvídatelné důsledky roku 1789 zavedené židovské emancipace. *Poslední, rozhodující úder* naproti tomu spočíval v něčem úplně jiném, ve zcela neobyčejné zvrácenosti – sama katolická Církev, ještě 1892 velkorabínem Honellem Meissem téměř otevřeně označená za „nepřítele“ („L'Adversaire“), měla nyní v *přímém rozporu* se svým božsky zjeveným učením její vlastní zkázu zavádějící *laický stát slavnostně požehnat jako Bohem chtěné a jediné, katolickému učení odpovídající* (!!!) zřízení – což se pak také stalo 7. prosince 1965 skrze II. vatikánský koncil. Toho dne byla prohlášena „deklarace o náboženské svobodě“. Byla samozřejmě iniciována židovsko-zednářskou stranou, většinou jí také sepsána (!) a na koncilu prosazena, tedy těmi samými instancemi, které rovněž podle již dávno stanoveného plánu¹¹⁵ v následujících desetiletích mnoho milionů především mohamedánských, ale také buddhistických, hinduistických atd. „věřících“ přitáhly do již i tak sotva ještě křesťanské (nýbrž židovsko-zednářsky sekularizované) Evropy, aby tak děsivě rychle se zmenšující zbytky pravé Církve Kristovy tím dramatičtěji vytlačily na okraj a současně obrovský potenciál od ní odpadlých jménem „religiózní svobody“ ještě snadněji vehnaly do náručí na povrchu humanitárně přeháněného, ve skutečnosti však okultně-satanistického jednotného světového náboženství.

Jak vlastně mohlo dojít k tak otřesné katastrofě, v jejímž dlouhodobém inscenování hrála rozhodující roli zednářská a židovská personální infiltrace katolické hierarchie, je na mnoha stovkách stran podrobně vylíčeno ve výše doporučeném dvousvazkovém díle autora (viz pozn. 111). Zde tedy jen dodatečně několik detailů k tomu, jak působivě a účinně tento poslední úder proti křesťanskému Západu přispěl k rapidnímu zboření posledních bašt, a kam nyní vede cesta.

Ve Španělsku, které se po desetiletích židovsko-zednářského resp. židovsko-komunisticko-revolucionářského řádění teprve roku 1939 za generála Franka stalo znovu ka-

---

¹¹⁴ Sám zjevně v lóži zabydlený francouzský korespondent „Frankfurter Allgemeine Zeitung“ Thannmar von Münchhausen v těchto novinách 18. května 1996 o tom mj. referuje takto: „Třetí republika byla velkou dobou francouzského zednářstva. Stát, na jehož vytvoření spolupůsobil, byl jeho státem. Čtyři desetiletí až do první světové války stála ve znamení proticírkevního boje, který vyvrcholil 1905 v oddělení církve a státu. Protiklerikalismus ztělesňoval bývalý seminarista Emil Combes jako ministr školství a šéf vlády. Učitelé národních škol, ‚černí husaři republiky‘, se do slova tlačili do lóží. Stejně smýšlející v prefekturách je podporovali v boji proti konfesijním školám. Za symbol obskurantismu museli být považováni jezuité.“ A dále (zvýraznění doplněno). „Lóže se rozuměly jako ‚laboratoře idejí‘. Důležité zákony a reformy tam byly připravovány ještě před schválením parlamentem: zákaz otroctví, *oddělení státu a církve, zavedení státního školství* a všeobecné sociální pojištění, zavedení daně z příjmu a majetku, zestátnění a decentralizace, *ochrana před početím a potraty*, snížení hranice plnoletosti a zrušení trestu smrti.“

¹¹⁵ Jak známo poprvé písemně vyjádřena již roku 1923 vysokostupňovým zednářem Coudenhove-Kalergim!

tolickým státem,¹¹⁶ musela být již roku 1967 na masivní nátlak pokoncilního Vatikánu veřejně znovu připuštěna židovská synagogální bohoslužba. V následující době došlo nejen – ostatně jako všude po koncilu! – k masivní judaizaci španělské katolické Církve, prozatím vrcholící v oficiální účasti madridského kardinála Tarancóna a vatikánských prelátů na židovské bohoslužbě v roce 1978,¹¹⁷ nýbrž také (přirozeně!) k velmi rychle postupujícímu odkřesťanštění země. ... 12. listopadu 1995 přinesl židovsky kontrovaný britský list „Sunday Times“¹¹⁸ příslušnou zprávu své španělské dopisovatelky, v níž se se skrytým triumfem říká:

„Katolicismus vychází ve Španělsku rychle z módy. Z aktuálního průzkumu nadace Santa-Maria vyplývá, že do kostela chodí méně než čtvrtina Španělů ve srovnání s 53 % v roce 1970. Iglesias [madridský katolický kněz] považuje odchod z náboženství za důsledek kulturních změn, které Španělsko zažilo ve dvou desetiletích od Frankovy smrti. ‚Lidé ve Španělsku nyní všechno zpochybňují a mají na výběr z více možností,‘ říká Iglesias.“

Není divu; přesně tato náhlá *veřejná* „nabídka“ nejrůznějších bludů všech možných sekt a světonázorových korporací je přece jedním ze – židovskou stranou dobře vypočítaných – hlavních efektů „náboženské svobody“ v kdysi katolickém společenství...

V Německu, kde stát, přestože není ani katolický, ani křesťanský, z historických důvodů katolickou a evangelickou („církev“) do jisté míry rovnoměrně preferuje před všemi ostatními religiózními společenstvími resp. sektami, když v jejich prospěch vybírá církevní daň, a zaručuje jim právo na řádnou školní výuku náboženství, a katolické biskupy i po II. vatikánském koncilu a jeho „deklaraci o náboženské svobodě“ nechává přísloušně „při penězích“; měli (a mají dodnes) všemožnou náboženskou svobodu, nijak sebemeně stanovenou tradičním systémem. ... A je velikou ironií světových dějin, že v devadesátých letech právě tento v Německu stále ještě existující zvláštní poměr mezi státem a církví se právě *protestantský* německý vyslanec ve Vatikánu viděl nucen hájit proti – *pokoncilnímu Římu*.¹¹⁹

A tím, kdo – v těsné jednotě s pokoncilním „Vatikánem“ a „světovým episkopátem“ – na ještě trvající zvláštní vztah mezi státem a katolickou (pokoncilní) církví pohlíží nevraživě, je např. židovský publicista Micha Brumlik! V jednom interview roku 1993 si zareptal, že (pokoncilní) katolická církev

„v nyní již sekulárním světě [!] se podle morálních příkazů, které přece zastává,

¹¹⁶ I když vzhledem k hluboce zakořeněnému marranskému (skrytému, zdánlivě pokřtěnému) Židovstvu bylo vystaveno mimořádně silnému zednářsko-židovskému podvracení; srv. bezpodmínečně: Alfonso Carlos de Borbón, *Dei ganze Wahrheit über das OPUS DEI* (Celá pravda o OPUSU DEI), Durach (Verlag Anton A. Schmid) 1997.

¹¹⁷ Srv. „¿Qué Pasa?“ (Madrid) č. 631, 15.-30. duben 1978.

¹¹⁸ Jehož vlastníkem je židovský „tiskový car“ Rupert Murdoch.

¹¹⁹ In: „Deutschen Tagespost“ („DT“) ze 4. května 1995 jsme jako zprávu „KNA“ (zvýraznění doplněno) četli: „S ohlednutím na svou pětiletou činnost prvního vyslance sjednoceného Německa ve Vatikánu Hallier prohlašuje, že poměr mezi státem a církví v Německu je dnes ‚v pořádku‘, jak díky značnému pochopení německé vlády, tak katolických biskupů ... Diplomát (65) připustil, že konkordáty a v Německu velice těsné soužití státu a církve je ve *vatikánských kruzích i ve světovém episkopátu* občas sledováno s *úžasem a obdivem*, a to zvláště vzhledem k federativní struktuře v Německu. *To vede až k připomínkám, že se tím odporuje koncilu a mělo by to proto být změněno.* Hallier se přimlouval, aby na dané struktuře nebylo nic měněno. To ovšem vyžaduje ze strany Vatikánu pochopení, „proč jsou mnohé věci u nás jiné“. ... Za pozitivní označil Hallier své zkušenosti jako ‚protestantský vyslanec‘ u kurie.“

pořád ještě nedokáže zcela vzdát státních regulací [!!]. To mi v dané situaci připadá spíše jako slabost...[!!]“.¹²⁰

Mezitím v Německu jako na celém kdysi křesťanském Západě židovsko-zednářský podnik směsi národů a náboženství pod cynickým krycím názvem „vytvoření multikulturní společnosti“ kráčí pořád dál – samozřejmě s požehnáním nejen evangelické, nýbrž i (pokoncilní) katolické „Církve“. A tak zatím co vždy věrně (pokoncilně) katolicky vystupující špičkový funkcionář zednářské frontové organizace „Panevropská Unie“, Bernd Posselt, ještě zcela ve smyslu koncilní deklarace o náboženské svobodě veřejně prohlašuje, že „v Evropě žijící tuzemští i přistěhovalí muslimové musejí mít právo na svobodné vyjadřování svého přesvědčení, k němuž patří i právo zřizovat mešity“,¹²¹ je člen rovněž zednářské frontové organizace „Rotary“ a předseda německé biskupské konference, Karl Lehmann, již o krok před ním; nyní mírné v slovech, ale tvrdé ve věci „multikulturně“ nás mocně „obohacující“ syny Mohameda připravuje na to – neboť Sion a lóže mají přednost! –, že se ani jim každopádně nepovede lépe, než „křesťanům“:

„Křesťanská odpovědnost nás zavazuje ... nikdy nezpochybňovat uskutečnění náboženské svobody. Nesmíme ohrozit svobodný výkon víry v naší zemi... Proto se příslušníci všech náboženských společenstev vzdají svých výsad, o práva se rozdělí, a budou se muset naučit také snášet i nesouhlas se svým vlastním přesvědčením.“¹²² – Taková je odvrácená, tedy skutečná strana zednářské „náboženské svobody“!

Kam však má *definitivně* vést cesta kdysi křesťanského, mezitím již „náboženskou svobodou“ v trosky rozvaleného, záhy však nanovo sflikovaného Západu, to zde „zasvěcenci“ ještě z opatrnosti neprozrazují. Avšak v Kolumbii, zemi, která se ještě i po II. vatikánském koncilu těšila katolické státní ústavě (jež pak na vatikánský nátlak musela být pozměněna ve smyslu „náboženské svobody“!), zatím ještě tajní, ale jak doufají velice brzy i zjevní páni světa, již trochu poodhrnuli roušku:

„Senátor Parmenio Cuellar,“ jak bylo počátkem roku 1993 oznámeno, „člen Liberální strany prezidenta Césara Gavirii, předložil návrh zákona, jímž mají být pod rouškou ‚svobody náboženství‘ chráněny, legalizovány satanistické praktiky. Jeho impulz přišel v čase, kdy kolumbijská vláda znovu jedná s Vatikánem a vynakládá nesmírné úsilí, aby závazné vyučování náboženství ve školách bylo odstraněno. ...

Senátor Cuellar prosatanistický návrh zákona vyjadřuje jednoznačně konstatováním v preambuli, že svoboda ‚nemá být jen pro ty, kdo vzývají Boha, ale respekt náleží rovněž takovým, kteří tvrdí, že jsou ateisté, a dokonce i těm, kdož pokládají satanismus za platnou praxi‘. Pak ještě dodal, že ‚parapsychologii, esoterickým praktikám, čarodějnictví a satanismu‘ má být přiznán plný respekt... Senátor Cuellar připustil, že počet lidských obětí a sexuálních praktik v satanských rituálech neustále roste,‘ ale to nemá být důvodem k znepokojení, pro-

¹²⁰ Tak citováno in: „DT“, 8. květen 1993.

¹²¹ Stalo se roku 1995 během III. „Evropského vzpomínkového dne“ Panevropské unie, podle „DT“, 14. března 1995.

¹²² Z „Poselství předsedy Německé biskupské konference, mohučského biskupa Karla Lehmana muslimům ke konci postního měsíce ramadánu“, otištěno in: „DT“, 7. března 1995.

tože, jak si myslí, jsou každopádně zakázané.¹²³

Jak dlouho asi ještě? „Šelma“ Apokalypsy nechává pozdravovat...

***

---

¹²³ „CODE“, č. 1 (leden) 1993, str. 64.